

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 49

15 cts.

VRIJDAG 27 FEBRUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

EEN VERROLDE WINKEL.

De winkel van de Gemeente-Electriciteitwerken in de Vijzelstraat, die op de plaats stond waar het groote hotel zal verrijzen, moest verdwijnen. Besloten werd den geheelen winkel te verrollen — 23 M. verderop te zetten. Om dit te kunnen doen is men begonnen met den winkel middendoor te zagen; de beide helften worden afzonderlijk verrold en daarop weer aan elkaar getimmerd. Zaterdag is de eerste helft op haar nieuwe plaats gebracht.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

28STE VERVOLG

Ronald was opgesprongen en bracht haar hand aan zijn lippen. Hij voelde, hoe deze slanke meisjes-hand in de zijne trilde. Met wijd geopende oogen zag hij haar aan.

„Mejuffrouw, ik — ik begrijp niet, waarom u mij daarvoor dankt.”

Toen richtte John Crosshall zich in zijn volle lengte op.

„U denkt zeker, mijnheer von Ortlingen, dat Lilian Crosshall daartoe noch het recht, noch eenige aanleiding heeft. Maar freule Lilian von Kreuzberg-Breitenbach, de dochter van Hans von Kreuzberg, mag dit recht wel voor zich opeischen.”

Allen sprongen op en staarden hem twijfelend aan. Alleen tante Stafi bleef zitten en drukte haar zakdoek tegen de oogen. Na een ademlooze stilte vervolgde John Crosshall:

„Ik sluit mij aan bij m'n dochter, meneer von Ortlingen. Ik dank u recht hartelijk. U hebt er niet tegen opgezien, uw vader te belasten, om een onschuldige in zijn eer te herstellen. Ik ben Hans von Kreuzberg. Ik heb mijn naam, die me in Amerika alleen maar tot last zou zijn geweest, afgelegd en hem zeer vrij verengelscht. Ook den naam Hans veranderde ik in dien van John; en zoo vermoedde niemand dat ik onder dezen naam teruggekomen was.”

„Jawel, Hans von Kreuzberg,” zei nu tante Stafi met bewogen stem. „Ik herkende je in de eerste minuut toen ik je weersag, ofschoon je voorzichtigheidshalve een blauwen bril had opgezet. Ik herkende je aan je houding, aan de manier waarop je haar groeit bij het voorhoofd — en aan het kleine lidteken bij je slaap. Maar ik eerbiedigde je wensch — en zweeg.”

John Crosshall — of Hans von Kreuzberg, zooals we hem verder zullen noemen — nam haar hand.

„En jij geloofde aan mijn onschuld en bent voor me in de bres gesprongen, beste Stafi. Ik ben, zonder dat een van jullie allen het vermoedde, tegenwoordig geweest bij den laatsten familiedag en, met mijn dochter heb ik ieder woord, dat daar gesproken is, gehoord.”

De oude dame zag hem ernstig in de oogen.

„Ik schaam me niet voor de bekentenis, die je dan gehoord moet hebben. Ik ben immers een oude vrouw, die daar kalm over spreken kan.”

Hij kuste haar dankbaar de hand.

Nu kwam de generaal op hem toe om hem de hand te reiken.

„Ik heb je niet herkend, beste Hans. Maar des te meer verheugt het me nu, dat Kreuzberg toch niet in vreemde handen is gekomen. En nog meer verheugt het me, dat je naam weer van iedere verdenking gezuiverd is. Beste jongen, hartelijk welkom in het vaderland en in den familiekring.”

„Dank je, Benno. Ik heb lang gearzeld, eer ik me aan jou bekend maakte. Maar ik ben ziek en zag tegen de opwindende op. Nu echter mijnheer von Ortlingen met zijn verklaring kwam, kon ik niet langer aarzelen, al was 't alleen maar om m'n dochter.”

Zijn blik ging van Lilian naar Ronald, die nog naast haar stond.

Lothar von Kreuzberg scheen van hen allen het meest verrast. Nu echter kwam hij haastig op Hans von Kreuzberg toe.

„Nu weet ik ook wie mijn schulden heeft betaald. Tante Stafi vertelde me, dat het geld door een familielid naar Salzmann was gestuurd. Dat moet u zijn geweest, oom Hans.”

Hans von Kreuzberg glimlachte en keek tante Stafi vragend aan.

„Wist je dat ook al, Stafi?”

Zij knikte lachend.

„Ik zag jouw handschrift op mijn visitekaartje. Maar hoe moeilijk het me ook viel, ik heb je toch niet verraden. Tegen jouw wensch wilde ik den sluier niet oplichten.”

„Beste Stafi! Dan had Lilian toch gelijk, toen ze zei: De oogen der liefde zien scherp. Maar laten we nu weer gaan zitten. En als het je kan gerust

te vertellen, dat er aan het diner niet veel aandacht meer geschonken werd.

Het gezelschap stond van tafel op en begaf zich naar een andere kamer. Hans-von Kreuzberg trok Ronald naast zich en praatte met hem over zijn moeder, Lothar en Lilian stonden bij elkaar en de generaal praatte opgewonden met Veva en tante Stafi.

Lilian legde haar hand op Lothar's arm.

„Nou weet je dus, waarom ik, tot elken prijs, je vriendschap wilde behouden,” lachte ze guldig. Stralend kuste hij haar de hand.

„Ja Lilian, nou weet ik het. Maar dat „u” danken we nou maar af, hè? Dat past niet tusschen neef en nicht.”

„Dat is zoo. En nu blijven we voor altijd goede vrienden.”

„Ja lieve Lilian, voor altijd!”

Er bleef een opgewonden praten, dat niet verflauwde, eer Hans von Kreuzberg zich, zeer vermoeid, door Lilian naar zijn kamer liet brengen.

Ronald had nog geen woord met Lilian gesproken, sedert zij hem zoo innig, met stralende oogen had bedankt. Haar blik en haar glimlach wilde hij met zich meenemen. Hij had afscheid genomen van haar vader, eer zij hem naar zijn kamer bracht. Nu wachtte hij, tot zij terugkwam. Hij kon niet heengaan zonder een laatste vaarwel.

Hij stond in een hoek van de kamer, terwijl tante Stafi, de generaal, Veva en Lothar nog steeds opgewonden praatten.

Lilian moest door deze kamer komen als ze van haar vader terug kwam. En toen ze, na geruimen tijd, dan ook kwam, liep hij haar tegemoet.

„Eer ik van u afscheid neem mejuffrouw, zou ik u nog iets willen vragen. Toen wij elkaar voor het eerst ontmoetten, in de vestibule van het h6tel in Berlijn, zag u me zoo eigenaardig aan. En toen u later naast me stond, boven aan de trap, lag er iets onderzoekends in uw blik, dat ik niet te verklaren wist. Nu zou ik het kunnen begrijpen, als u toen al geweten hebt wie ik was.”

Lilian zag hem openhartig aan.

„Ja — ik wist het. Ik hoorde u door iemand bij den naam noemen. En dien naam kende ik uit de verhalen van mijn vader. Ik wist toen al, dat u de zoon was van vader's grootsten vijand — en van die vrouw, die mijn vader boven alle anderen heeft lief gehad.”

Hij haalde diep adem.

„Nu weet ik ook, waarom u mij zoo vijandig gezind was en waarom u me zoo koel en uit de hoogte behandelde. Dat was natuurlijk — omdat mijn vader den uwen van zijn eer beroofde.”

Zij wilde haastig ontkennen, maar toen leek het haar beter hem in die meening te laten.

„Ik kon immers niet weten, dat u zoo geheel anders dacht dan uw vader,” zei ze zacht.

Hij kuste haar hand.

„Maar nu weet u het, nietwaar? En ik hoop, dat u, als ik terug kom en ik ontmoet u weer in Kreuzberg, uw tegenzin zult hebben overwonnen.”

Zij wist niet, dat hij meende, dat ze Kreuzberg spoedig zou verlaten om den man van haar keuze te volgen.

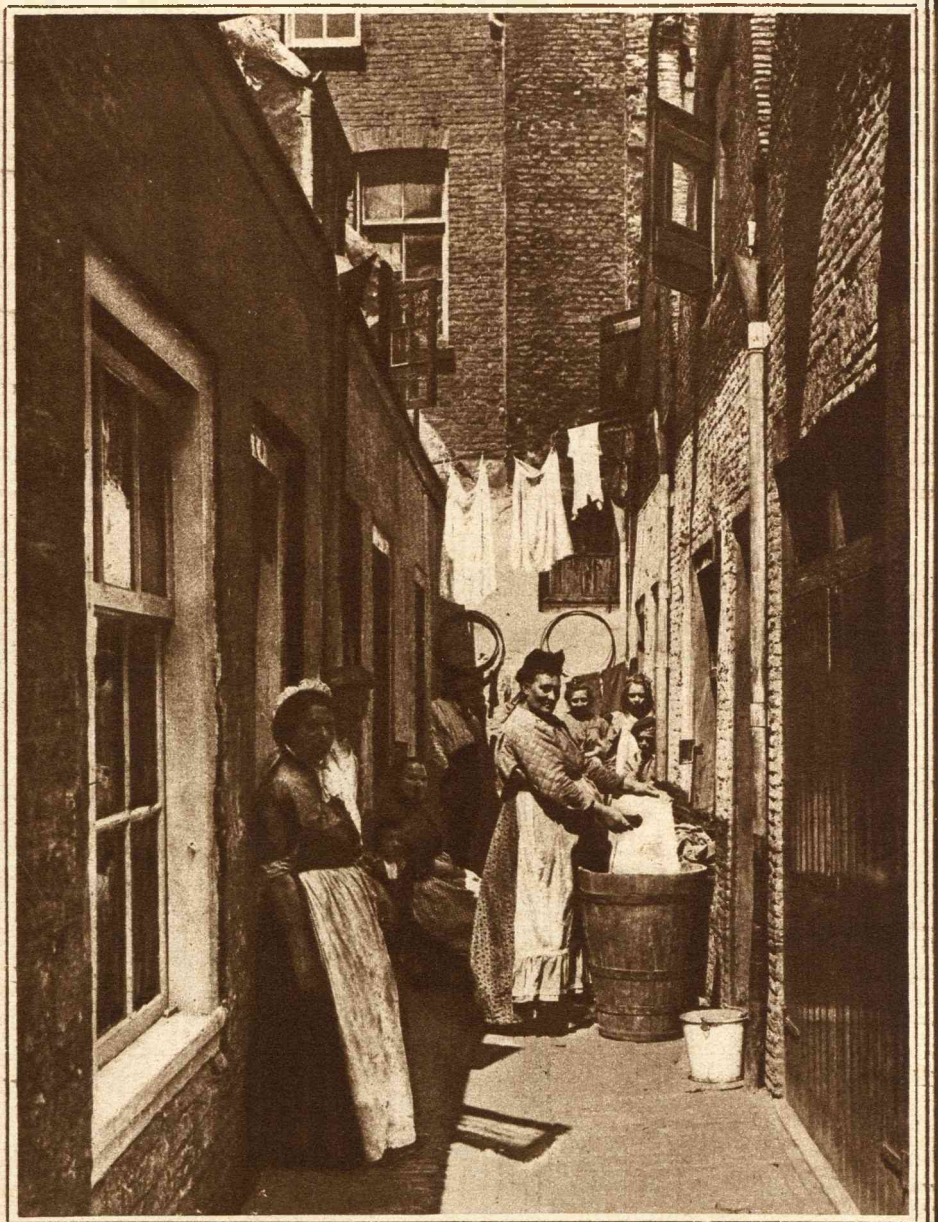
„Zeker zult u me dan nog in Kreuzberg vinden. En een tegenzin bestaat er nu al zeer zeker niet meer, alleen maar een innige hartelijke dankbaarheid, omdat u mijn vader door uw openhartigheid zoo gelukkig hebt gemaakt.”

„Adieu dan, mejuffrouw von Kreuzberg.”

„Tot weerziens, meneer von Ortlingen en — gelukkige reis.”

Hij zag haar aan met een smartelijken blik, een blik, die haar diep in de ziel drong, die haar lijden deed en — haar tegelijk gelukkig maakte.

- WASCHDAG -

Een aardig kijkje in de groote stad, waar de minder bedeedden in hun eigen buurt bijna het heele jaar door van het buitenleven „genieten.”

stellen, Lothar — ja, ik heb je schulden betaald. Ik hoop, dat je het mij niet kwalijk neemt.”

Lothar schudde hem hartelijk de hand.

„Ik kan u alleen maar danken, oom Hans, uit den grond van mijn hart.”

„Ik was blij, je te kunnen helpen, jongen. Ik weet immers bij ervaring, hoe het een armen officier te moede is, als hij door schuldeischers wordt achtervolgd.”

Lilian was eindelijk van Ronald vandaan op Veva toegelopen. De beide meisjes zagen elkaar aan en op eens hielden ze elkaar omarmd.

„Nu weet ik, waarom ik dadelijk zoo veel van je hield, lieve Lilian,” zei Veva ontroerd.

„Ja, Genoveva. En ik voelde me dadelijk tot jou aangetrokken, tot jou en tante Stafi. Daarom wilden we jou ook niet van Kreuzberg laten vertrekken.”

Lilian kuste ook tante Stafi hartelijk.

„Lief, lief kind,” fluisterde de oude dame ontroerd.

Er volgde nog een heele wijle van opgewonden vragen en antwoorden. Men had elkaar zoo veel

Hij boog en ging heen om afscheid te nemen van de anderen.

Onderweg naar huis overdacht hij wat er dien dag in Kreuzberg was gebeurd. En met groote bitterheid ging het hem door 't hoofd, dat hij nu Lilian tot de zijne had kunnen maken, zonder Ortlingen op te geven — als zij niet een ander liefhad.

En hij wist het nu reeds, dat zijn reis hem geen genezing zou geven en geen vergetelheid, dat het zijn noodlot was, Lilian Kreuzberg lief te hebben tot aan zijn dood — zooals zijn moeder haar vader had liefgehad.

En Lilian?

Toen Ronald was heengegaan liep ze naar boven, naar haar torenkamer en sloot de deur achter zich dicht.

Als overweldigd door smart zonk zij op den divan. En haar hart was vol namelooze onrust. Ronald's laatste smartelijke blik vervolgde haar. Waarom had hij haar zóó aangezien, ook toen al op het tuinfeest? Als hij Genoveva lief had en door haar zijn geluk hoopte te vinden kon hij er toch niet zoo ongelukkig uitzien. En waarom was hij niet gelukkig?

Zij kon geen antwoord vinden op deze vragen en zij voelde zich zoo ongelukkig en zoo moedeloos, dat ze liefst had willen schreien. Maar zij moest naar haar vader gaan zien. Hij zou al op haar wachten.

Zij stond op en ging naar hem toe.

„Is nu alles goed, vaders lief?” vroeg ze.

Hij streelde haar haar.

„Ja Lilian. Nu zijn de laatste schaduwen weg getrokken en alles is licht en helder om me heen. En nu zul jij niet meer alleen zijn als ik van je heen moet gaan. Liefde zal je omgeven en — Ronald von Ortlingen zal niet als vijand maar als vriend naast je staan. Ik hou van hem als van een zoon, Lilian — en hij houdt ook van ons, dat weet ik zeker. Als hij van zijn reis terugkomt, zal hij zich nog inniger bij ons aansluiten. Ik heb in zijn hart gelezen.”

Lilian verborg haar gezicht aan zijn borst. Zij zou het hebben willen uitschreeuwen. Zij vermoedde welke stille hoop haar vader koesterde. Maar zij kon hem niet zeggen: „Ge vergist u, vader, Ronald von Ortlingen heeft Genoveva lief en zal ons nooit nader staan dan nu.” Als zij daarover gesproken had, zou zij verraden hebben hoezeer zij leed.

Een wijle lag zij stil tegen haar vader aan, tot zij weer kalm geworden was. Toen kuste zij hem en glimlachte.

„Maar nou moet u gauw gaan slapen, vaders lief. Vannacht slaapt u weer als baron von Kreuzberg in het huis van uw voorvaderen. En uw dochter is een Deutsche freule geworden in plaats van miss Lilian Crosshall. Het zal me benieuwen hoe Bobbie Blount het allemaal opnemen zal, als wij het hem schrijven!”

De oude heer glimlachte.

„Hij zal zeggen: Nou is alles aan u Duitsch geworden, niet alleen de oogen en het karakter, maar ook de naam. Maar ik denk dat er nog wel meer verbaasd zullen staan, behalve Bobbie, als Mr. Crosshall weer baron von Kreuzberg geworden is. En ga nou maar weer naar de anderen, kind, en amuseer je. Ik zal proberen te slapen, dan ben ik morgen weer fiksch.”

Zij kustten elkaar hartelijk.

„Goeden nacht papa, slaap lekker.”

„Goeden nacht, kind — dank je.”

Toen ging Lilian terug naar de anderen, die haar warm ontvingen.

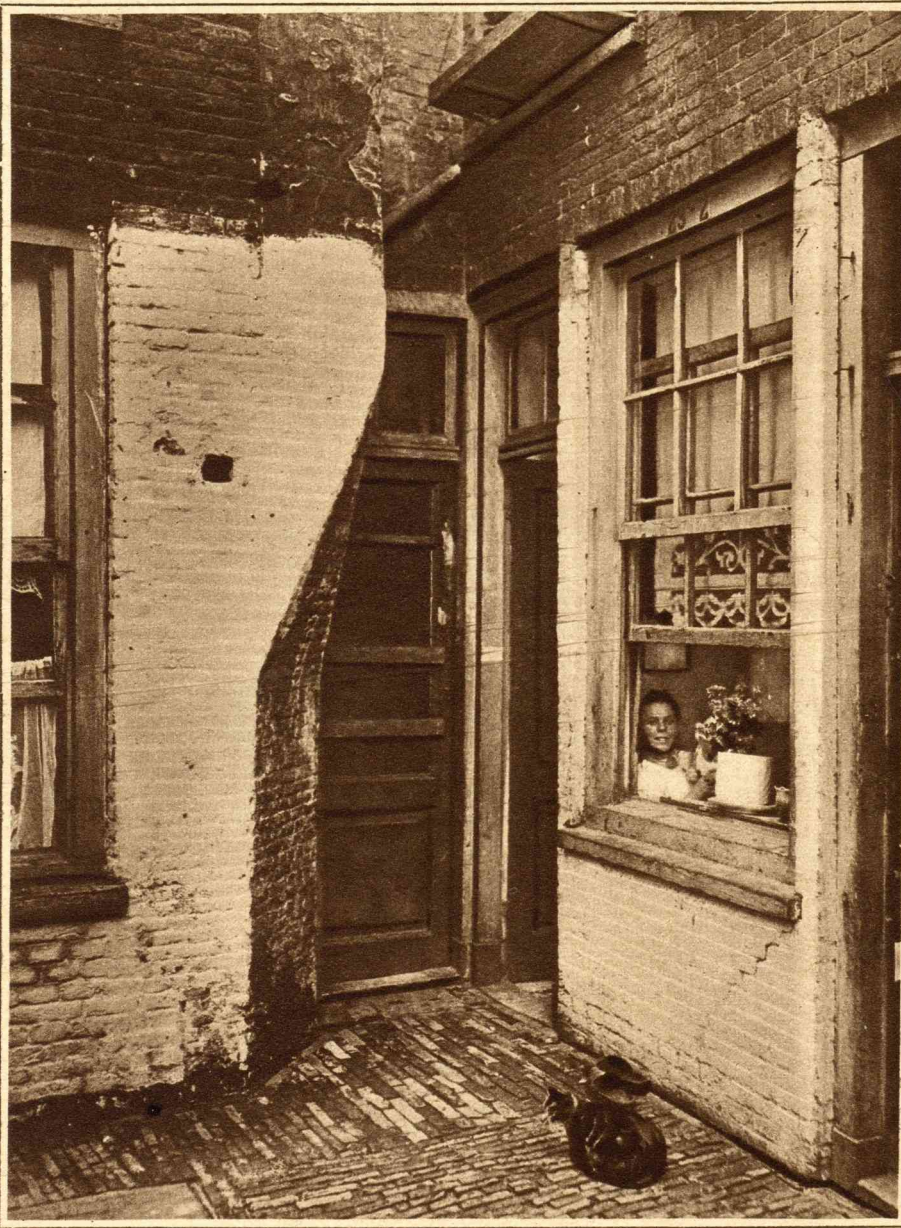
Weken gingen voorbij.

De mare, dat John Crosshall identiek was met den vóór dertig jaar naar Amerika vertrokken Hans von Kreuzberg, had zich snel verspreid. Behalve de familie had nooit iemand iets geweten van de smet die op zijn naam kleefde en ook nu ervoer niemand iets daarvan. Men wist alleen, dat hij naar het buitenland vertrokken was om financiële redenen en dat hij nu als een rijk man was teruggekeerd.

Waarom hij nooit wat van zich had laten hooren en waarom hij zich niet dadelijk aan zijn familieleden had bekend gemaakt, was een interessant onderwerp der gesprekken geworden. Lothar verklaarde lachend, dat hij eerst een poosje voor goede fee had willen spelen, wat hem ook schitterend was gelukt.

Nu en dan kwam er een jeugdvriend van den ouden heer naar Kreuzberg, om hem te begroeten en oude herinneringen met hem op te halen. De eenige die de verandering van Mr. Crosshall in een Duitschen baron met groote kalmte beschouwde was Mr. White. Hij deed in opdracht van zijn heer de noodzakelijke stappen in deze verandering officieel te doen gelden. Het interessante nieuws drong ook door tot het hertogelijke hof en Hans von Kreuzberg werd met zijn dochter in audiëntie ontvangen. De hertog sprak er zijn vreugde over uit dat Kreuzberg nu toch weer aan een baron von Kreuzberg toebehoorde en glimlachend de

DE HERSTELLENDEN

Op het kleine binnenplaatsje, waar geen ander uitzicht is dan witgekalkte muren, zit de zieke, tevreden met haar bloemen en haar poes, die haar het leven dragelijk maken.

schoone Lilian aanziende zei hij, te hopen, dat zij mettertijd haar hand zou schenken aan een Duitschen edelman, die dan zeker wel het recht zou verkrijgen, zijn naam aan dien der heeren van Kreuzberg te verbinden.

De kleine reis naar de residentie van den hertog en de daarmee gepaard gaande ongemakken hadden Hans von Kreuzberg zeer vermoeid.

„Nu laat ik me niet meer weglokken van Kreuzberg, Stafi,” zei hij glimlachend. „Nu laat ik me hier kalmpjes door jou vertroetelen.”

Langzamerhand kwamen ook al de andere Kreuzbergers om den dood gewaande te begroeten. Allen waren blij, dat Kreuzberg in de familie bleef, temeer daar Hans von Kreuzberg lachend verklaarde, dat het kasteel in de toekomst een zomerverblijf voor alle Kreuzbergers wezen zou.

Lothar von Kreuzberg was nu meer dan ooit in Kreuzberg en steeds bracht hij zijn onverwoestbaar goed humeur mee. Hij verzoon al het mogelijke, om zijn oom en zijn nichtje aangenaam te zijn, vooral nu oom Hans, die al zijn schulden had be-

taald, hem ook nog een aardige maandelijksche toelage schonk.

„Ik kan u alleen maar bedanken door 'n soort hofnar voor u te wezen,” zei hij, zijn aandoening verbergend onder een grap.

„Ja, daar heb je tenminste talent voor,” plaagde Lilian.

De verhouding tusschen tante Stafi, Lilian en Veva was nog inniger geworden.

Sedert Ronald von Ortlingen was afgereisd, stond Lilian weer onbevange tegenover Veva. Zij overlaadde haar nichtje met geschenken en ernstig streefde zij er naar om het verlangen van haar eigen hart te bedwingen.

Men hoorde slechts weinig van Ronald von Ortlingen. Slechts nu en dan stuurde hij een prentbriefkaart met een vluchtigen groet. Nooit vond Lilian in den postzak, dien zij altijd zelf nazag, een brief van hem aan Veva. Dit verbaasde haar te meer, omdat Veva daarover nooit treurig of ongerust scheen te zijn. Blijkbaar reisde Ronald, tamelijk rusteloos, van de eene plaats naar de andere. Nooit gaf hij een adres op. Het leek wel, of hij niets wilde hooren uit het vaderland. Voor dringende aangelegenheden had mevrouw Hellmann zijn adres.

Hans von Kreuzberg had uitvoerig geschreven naar Bobby Blount en hem alles verteld. Hij schreef daarop een hartelijken gelukwensch en nog eenige regels, waaruit stille berusting klonk.

„De Deutsche freule zal voor mij wel even onbereikbaar zijn als miss Lilian. Ik heb mijer in geschikt. Kerstmis hoop ik in Kreuzberg te viëren om er mij persoonlijk van te overtuigen, hoe het kasteelleven u bevalt.”

Hans von Kreuzberg zag zijn dochter glimlachend aan, toen zij beiden den brief gelezen hadden.

„Bobby heeft al wel begrepen, dat mijn dochter haar hand zal reiken aan een Duitschen man.”

Lilian antwoordde niet. Zij zaten in haar torenkamer. Stil ging zij aan het venster staan en met ernstige oogen keek zij naar Ortlingen. Door de nu ontbladerde boomen waren de torenspitsen van het kasteel Ortlingen zichtbaar geworden. Veva had ze haar gisteren gezien en gezegd: „We kunnen het dadelijk zien, als Ronald von Ortlingen weer thuis is, want dan wordt op die torenspits de vlag geheschen.”

Daaraan moest Lilian nu denken. Zij wist ook van Veva, dat Ronald met Kerstmis zeker thuis zou wezen, omdat hij zijn neef had uitgenoodigd. Veva was zeer rood geworden toen ze dat zei en Lilian's hart klopte pijnlijk. Ondanks al haar onzelfzuchtigheid kon ze niet kalm denken aan het weerzien van Ronald.

Op zekeren dag bracht tante Stafi aan tafel het gesprek op Ronald.

„Wat laat hij weinig van zich hooren,” zei ze. „En hij vergeet altijd zijn adres op te geven. Je kunt hem niet

eens terugschrijven.”

Veva lachte.

„Nou tantetje, als u hem wat bizonders te vertellen hebt, hoeft u mevrouw Hellmann maar even op te bellen. Die weet altijd zijn adres.”

Lilian zat met neergeslagen oogen en haar gezicht was beurtelings rood en bleek. Nu begreep zij op welke wijze Veva en Ronald gedurende al dien tijd met elkaar in contact bleven.

„Nou, iets bizonders heb ik hem niet te vertellen. Met Kerstmis komt hij zeker thuis. En dan zal hij wel 'n poosje blijven. Ik heb zoo'n idee, dat hij ook wel spoedig zal trouwen — met een meisje van ouden adel — dat is een der voorwaarden van het majoraat — zooals de freules von Kreuzberg bijvoorbeeld.”

Tante Stafi zei het met sterken nadruk en met een betekenisvollen glimlach.

Lilian streek zich zenuwachtig over het voorhoofd.

„Tante Stafi weet natuurlijk al lang, dat Genoveva Ronald's vrouw wordt,” dacht zij.

Zij stond op, en verliet, onder een voorwendsel, de kamer. Het werd haar te benauwd; ze kon deze toespeling op een spoedig huwelijk van Ronald niet verdragen.

Tante Stafi en Hans von Kreuzberg zagen elkaar glimlachend aan.

Van de slaapkamer van Hans von Kreuzberg was een elektrische bel aangelegd naar de slaapkamer van Lilian, zoodat zij ook 's nachts door Charles altijd kon geroepen worden, als haar vader een aanval kreeg. Daar elk dezer aanvallen den dood van haar vader kon veroorzaken, wilde Lilian beslist elken keer geroepen worden.

Het was een sombere herfstnacht toen Lilian door deze bel uit den slaap werd opgeschrikt. Haastig stond ze op. Zij wist dadelijk waarom zij geroepen werd.

Vlug gooide ze een met bont gevoerden peignoir over haar nachthemd. Zij gleed in een paar zachte bontschontjes, die evenals de warme peignoir steeds voor zulke gelegenheden klaar stonden en spoedde zich naar de kamer van haar vader.

Zij vond hem, door Charles ondersteund, in bed overeind zittend, terwijl hij hïjgde naar adem. Lilian kende dien aanblik.

„Mijn lieve, arme papa!” klaagde zij, op hem toeloopend.

Bevend streelden zijn handen het blonde hoofd, waarvan lange vlechten neerhingen over den met bont gevoerden peignoir.

„Kalm — dapper — mijn — lieve kind!” fluisterde hij moeizaam.

Zij glimlachte dapper en streelde zijn handen. „Is het erg, arm vadersje?” zei ze op zachten toon.

Het waren de laatste woorden die de vader hoorde.

Hij zonk terug in de kussens. Lilian legde zijn hoofd tegen haar schouder.

Nog eenmaal gleed de hand van den stervende over die van zijn dochter.

„God — zegene — jou — en Ronald,” zei hij nauwelijks verstaanbaar.

Toen viel zijn hand slap neer, zijn hoofd zonk achterover, een trillen doorvoer zijn lichaam.

Lilian zag verschrikt op hem neer — in zijn brekende oogen.

„Vader — vader!”

Jammerend kwam het haar over de lippen. Maar de vader hoorde haar niet meer — hij was dood.

Zij beefde. Met een zachte, teedere beweging sloot zij de gebroken oogen en heftig schreiend viel ze op de knieën neer.

Zoo lag ze daar zonder iets te zien of te hooren van wat er om haar heen gebeurde.

Charles had de andere kasteelbewoners gewekt en de mare ging door het geheele huis.

Tante Stafi en Veva kwamen dadelijk en knielden, biddend en weenend, achter Lilian bij het doodsbed.

Lilian verroerde zich nauwelijks. Maar toen de morgen aanbrak, kwam tante Stafi naast haar staan en richtte haar op.

„Kom, lieve kind, je mag hier niet langer blijven liggen. Sta op, of je zult nog ziek worden.”

Toen hief Lilian haar bleke gezicht op en toen ze tante Stafi's medelijdende oogen zag, viel ze haar schreiend om den hals.

„U hebt ook van hem gehouden. Hij was ook zooveel liefde waard, die lieve, lieve vader! Ik kan het nog niet begrijpen, dat hij is heengegaan.”

Zij hielden elkaar omarmd. En terwijl tante Stafi het blonde meisjeskopje streek, keek ze naar het doode gezicht van den man, dien ze haar geheele leven trouw en onzelfzuchtig had liefgehad.

Zij had hem beloofd, dat zij Lilian zou troosten en steunen, als hij er niet meer zijn zou. En dus bedwong ze haar eigen smart om Lilian met lieve, zachte woorden te kalmeeren.

Tusschen Veva en tante Stafi in verliet Lilian eindelijk de sterfkamer om zich te gaan kleeden.

Mr. White, die van zijn meester strikte bevelen had ontvangen, betreffende alles wat er bij zijn overlijden zou moeten worden gedaan, was kalm en onbewogen zooals altijd. Maar toen hij een oogblik met den doode alleen was, boog hij zich voorover om diens koude hand te kussen.

Onder groote belangstelling van den geheelen omtrek werd het stoffelijk overschot van Hans von Kreuzberg in de kapel van Kreuzberg bijgezet, juist toen de eerste sneeuw zich, als een lichte wade, over berg en dal had uitgespreid.

Veva had dadelijk aan mevrouw Hellmann verzocht, terstond naar Ronald te telegrafeeren, dat Hans von Kreuzberg overleden was. En Ronald was dadelijk afgereisd uit het Zuiden om den doode nog de laatste eer te kunnen bewijzen.

Hij was blij geweest, nu een voorwendsel te hebben voor zijn terugkomst, want het verlangen naar Lilian werd bijna ondraaglijk. Het was hem, alsof hij alles zou kunnen doorstaan, als hij haar maar weer zien mocht.

Mr. White had ook een telegram gezonden naar Bobby Blound, maar dit telegram bereikte hem pas na de begrafenis. Hij telegrafeerde toen uitvoerig naar Lilian en verzocht haar, hem dadelijk

te willen verwittigen als hij haar van dienst kon zijn. Dan zou hij onmiddellijk komen.

Lilian bedankte hem, doch zei tevens, dat ze hier omgeven was door goede vrienden, maar dat ze hem nog hoopte te zien op de terugreis.

Ronald von Ortlingen bracht Lilian een bezoek van rouwbeklag. Hij vond haar mooier en lieflijker dan ooit met haar bleke treurige gezicht. De warme goudkleur van haar haar lichtte wondermooi op 't zwart van haar rouwkleed. Hij trilde bij haar aanblik.

Lilian wist zich slechts met moeite te beheerschen, toen zij hem weerzag. Het was nog een geluk, dat zij hem geen lachend gezicht behoeft te toonen. Zij spraken slechts enkele woorden met elkaar en vermeden elkaar aan te zien.

Toen Ronald afscheid genomen had en met Veva de kamer uitging, dacht Lilian rillend:

„Ik kan het niet verdragen. Als hij met Genoveva trouwt, moet ik weg van Kreuzberg — het zal 't beste zijn, als ik terugga naar Amerika. Ik wil mijn rust terug vinden.”

Precies een week na het overlijden van Hans von Kreuzberg werd zijn testament geopend. Lilian was universeel erfgename. Met talrijke legaten had hij zijn trouwe bedienden, Mr. White en verschillende liefdadige instellingen bedacht.

Ten slotte werd het codicil voorgelezen, waarbij de beide freules Genoveva en Anastasia von Kreuzberg-Breitenbach ieder met honderd duizend mark bedacht werden.

Veva werd doodsbleek van opwinding. Zij zat naast Lilian, die bemerkte hoe zij beefde en nauwelijks haar opwinding te bedwingen wist.

Tante Stafi schreide stil voor zich heen.

Lilian begreep Veva's opwinding niet. Wat kon zulk een betrekkelijk klein bedrag beteekenen voor de toekomstige meesters van Ortlingen?

Eindelijk was de plechtigheid afgelopen en de drie dames waren alleen. Toen wierp Veva zich hartstochtelijk in Lilian's armen.

„Lilian — o Lilian — je lieve, lieve vader — en ik kan hem niet eens bedanken. Ik ben zoo gelukkig, zoo nameloos gelukkig, dat je vader zoo edelmoedig is geweest. Is het werkelijk waar? Honderd duizend mark — is het werkelijk geen vergissing?”

Lilian schudde verbaasd het hoofd.

„Vind je dat zoo'n groot geluk, Genoveva? Zeker is het geld voor jou. Maar ik begrijp je opwinding niet.”

Veva lachte en glimlachte tegelijk.

„O, je weet ook niet, wat een groot geluk ik me voor dat geld kan koopen! Je moet weten, dat ik in stilte verloofd ben. We konden voorloopig nog aan geen trouwen denken, maar nu zijn alle hindernissen uit den weg geruimd door de edelmoedigheid van je vader. Nu kan ik gelukkig wezen.”

Lilian werd zeer bleek.

„Lieve Genoveva, ik heb al lang vermoed, dat je heimelijk verloofd was maar ik heb me niet in je vertrouwen willen dringen. Ik begrijp echter niet, hoe je geluk afhankelijk kan zijn van dat geld. Is von Ortlingen dan niet rijk genoeg om een vrouw zonder vermogen te kunnen trouwen?”

Veva keek haar verbaasd aan en tante Stafi spitste de ooren.

„Ronald? Bedoel je Ronald? Maar Lilian, hoe kom je erbij? Ik ben niet met Ronald verloofd, maar met Georg,” zei Veva glimlachend.

Met een kreet sprong Lilian overeind. Alle kleur was uit haar gezicht geweken en haar oogen blikten star in die van Veva.

„Wat zeg je, Genoveva? Ben je niet verloofd met Ronald von Ortlingen?”

Veva schudde het hoofd.

„Neen, neen, dat zeg ik toch Georg, von Itrachwitz is mijn verloofde!”

Lilian streek zich over de oogen.

„Maar — ik heb toch gezien — dat von Ortlingen je brieven gaf — dat hij je kuste,” zei ze heesch.

Veva lachte. Zij dacht dat Lilian alleen verbaasd was. Maar tante Stafi had scherpere oogen en zij wist opeens wat Lilian tot dusver gehinderd had. Maar ze zei niets.

„Och Lilian,” zei Veva schalksch, „die brieven waren van Georg! En voor iederen brief kreeg hij een kus van me. We zijn als broer en zuster geweest. Maar nou je alles weet, begrijp je nou, hoe gelukkig ik ben? Mijn liefste is net zoo arm als ik en we wisten niet waarvan we ons ooit een nestje zouden kunnen bouwen. Ronald wilde ons wel helpen — hij geeft George ook een toelage. Maar nou is dat niet meer nodig — nou ben ik rijk — zoo rijk en zoo nameloos gelukkig. — O, kon ik je lieven vader toch nog eens bedanken!”

Zij sprak opgewonden, hilde dan weer van blijdschap en omhelsde Lilian, die, bleek en bevend, niet wist of ze waakte of droomde. Spreken kon zij niet.

Maar Veva was te zeer vervuld van haar eigen geluk om op Lilian te kunnen letten.

„Nou moeten jullie me excuseeren!” vervolgde Veva opgewonden. „Ik stuur dadelijk een telegram

naar George. Geen minuut langer mag hij in zorg zitten! O — wat zal hij blij wezen!”

Zij kuste Lilian en tante Stafi nog eens hartelijk en vloog de kamer uit. (Wordt voortgezet.)

OPLOSSING DERDE KRUISWOORDEN - RAADSEL

De liefhebberij houdt aan! Ook op ons derde Kruiswoordenraadsel hebben duizenden abonneés hun krachten beproefd.

Niet allemaal met evenveel succes. Voor 53 vertikaal waarvoor het gegeven was „vliesje”, en dat „pel” moest luiden, hebben velen ingevuld „vel”. Daargelaten of een „vel” een „vliesje” is, kwam daardoor in elk geval 52 horizontaal dat met „berg” aangeduid was, in de knel, want in plaats van „alp”, wat het moest zijn, kregen ze „alv” wat absoluut geen woord, laat staan een „berg” is.

Nog een andere afwijking kwam meermalen voor. Voor 5 vertikaal vroegen we een jongensnaam en bedoelden daarmee „Jaap”, welken naam de meesten dan ook invulden. Er waren er echter ook die „Daan” schreven en daar dit niet van invloed was op de overige woorden, was dus ook dit woord goed. We hebben dus „Daan” in plaats van „Jaap” ook als een goede oplossing beschouwd en de inzenders die dit woord invulden, voor zoover hun overige woorden goed waren, ook laten meeloten.

Hieronder geven wij de juiste oplossing.

B	E	R	E	N	J	S	L	E	M	P
A	P	E	N	A	A	P	A	L	O	E
K	O	L	D	R	A	M	A	I	E	R
E	S	R	E	P	B	J	R	E		
R	R	I	E	T	K	E	L	K	N	
W	O	L	A	P	E	L	A	L		
B	I	E	T	B	E	P	K	R	O	T
P	S	K	E	T	E	L	E	S		
P	T	I	E	L	R	O	E	L	V	
A	S	A	R	A	O	A	R	E		
A	L	P	S	A	M	E	N	W	E	C
R	E	E	P	D	E	N	W	A	D	E
D	E	L	F	T	N	D	Z	K	E	N

Door het lot werden de prijzen als volgt toegewezen:

EEN LUXE BEELDWERK.

C. C. Haringa, Wilhelminstr. 84, Helder.

EEN MOOI INKTSTEL.

J. H. Karel, Leliestr. 17, Hilversum.

EEN EIKEN NAAIDOOS.

Mej. Vonk, 3de Boomlaan 160, Hoorn.

EEN LEDEREN PORTEFEUILLE.

N. A. v. Berkum, Marnixstr. 61, A'dam.

EEN FRAAI ROOKSTEL.

G. J. J. Numan, Ter Haarstr. 13, A'dam.

EEN DAMBORD MET SCHIJVEN.

A. van Delft, Singel 67, A'dam.

EEN FLACON EAU DE COLOGNE.

H. Sluijs, Westerstr. 145, A'dam.

EEN BUS AMSTELCACAO VAN 1/2 POND.

Mej. Marie Koorn, Kleine Sluis, Anna Paulowna. Ger. J. Alink., Lange Veerstr. 23, Haarlem. J. J. F. de Veij, Stoombootpad B 165e, Oostzaan. J. W. Peters, Mauvestr. 281, A'dam. Mej. Fred. van Doorn, Wijdesteeg 159, Medenblik.

Voorts zullen nog aan vijf andere goede oplosers een boekwerk, en aan tien een kunstplaat worden toegezonden.

VOLGENDE WEEK WEER EEN NIEUW KRUISWOORDEN-RAADSEL.

ERRATA.

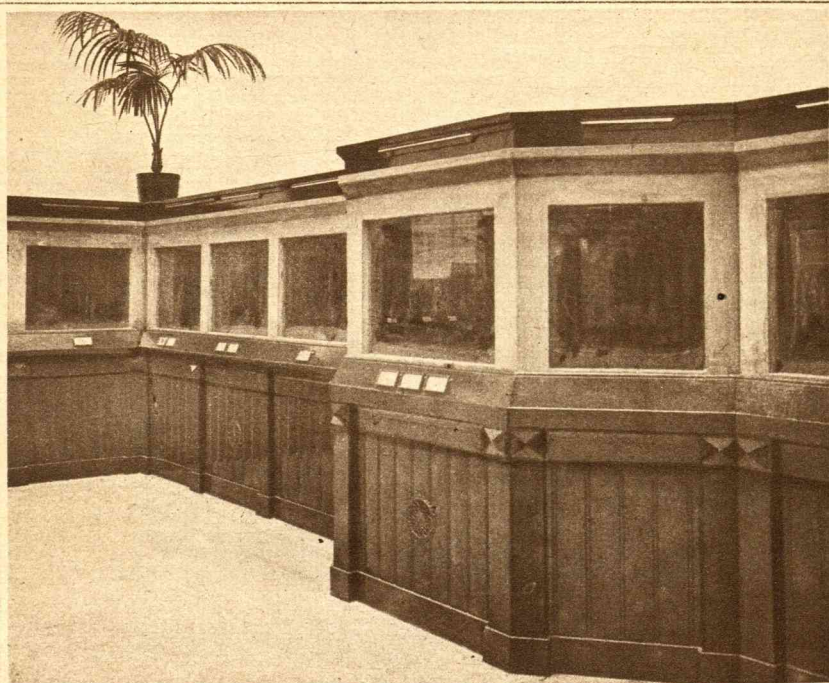
KRUISWOORDEN-RAADSEL No. 4.

In Kruiswoorden-raadsel No. 4, opgenomen in ons vorig nummer staat onder de gegevens voor het vinden der kruiswoorden onder „verticaal”:

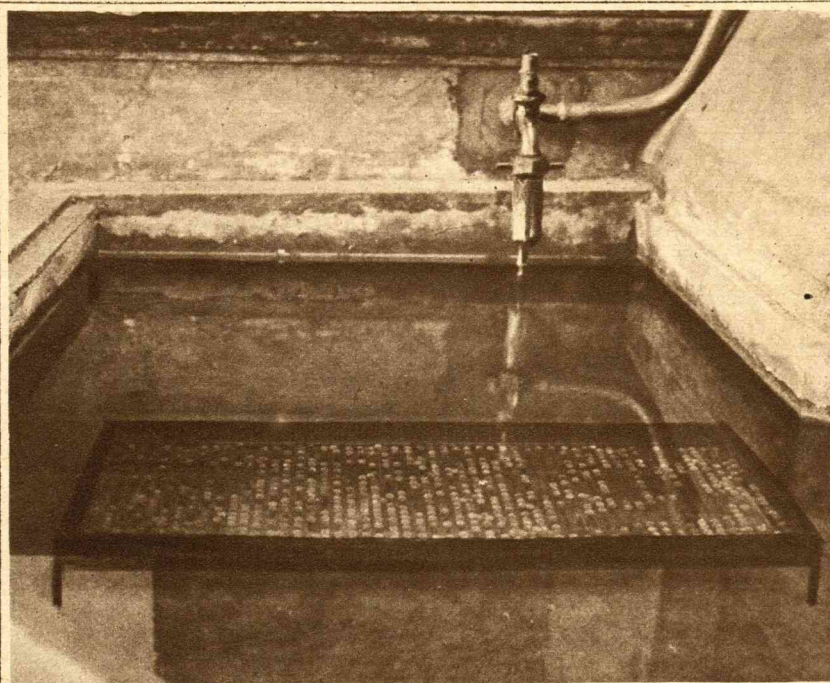
14 held uit de Grieksche mythologie.
17 iets zeldzaams bij vrouwen.

Deze cijfers moeten respectievelijk zijn 11 en 14. Voor 14 gelieve men dus te lezen *elf*, voor 17 *veertien*.

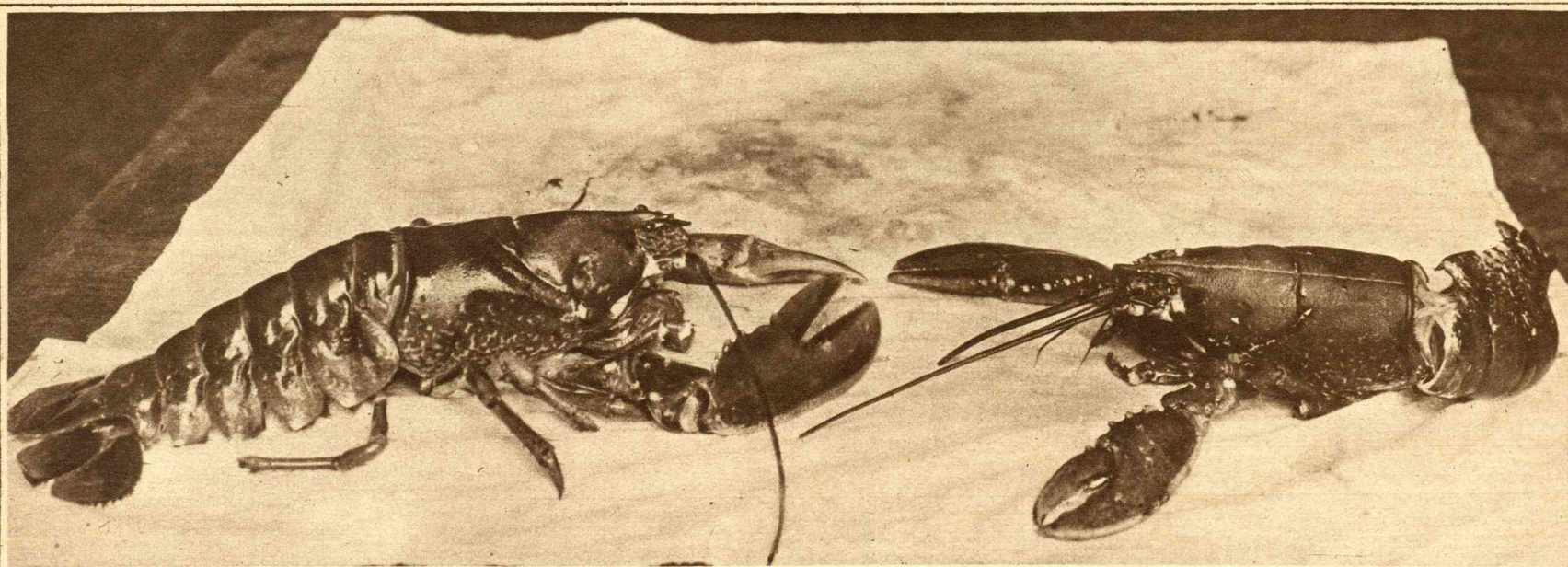
KIEKJES UIT HET AQUARIUM

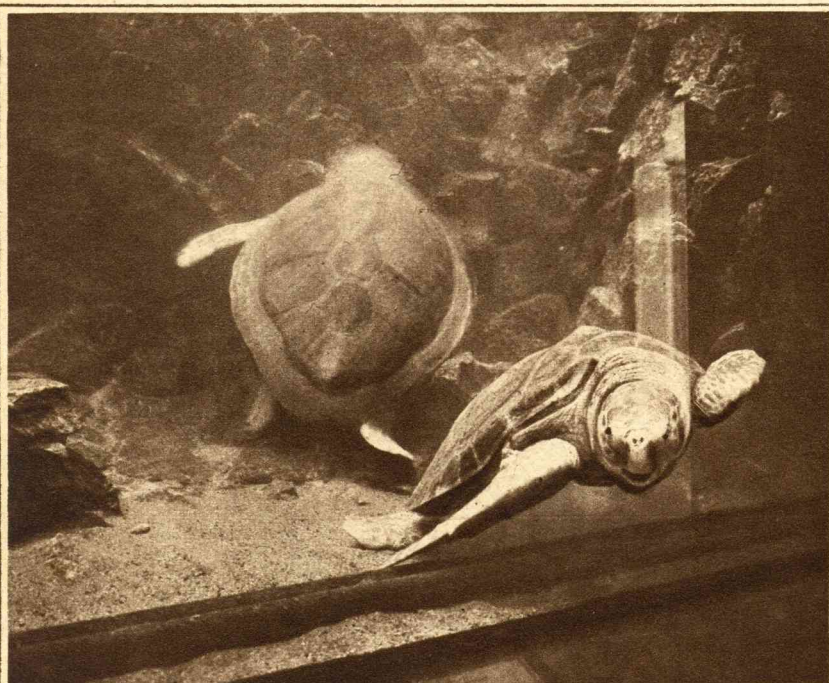
De nieuwe tropische bassins in de kleine zaal van het Aquarium. Een schitterende collectie *Cichliden* van Zuid-Amerika, waaronder de bijzonder statige *Maanvisschen* van het Amazone-gebied, geven daar allerlei merkwaardigs te zien. Enkele paren zijn begonnen met de toebe-reidselen voor broedverzorging, het graven van nestkuilen en wat daar meer aan te pas komt.

Eieren van de Regenboog-forel, afgestreken in het Aquarium van Artis, waar ze „onder de oogen van het publiek” uitkomen. Men ziet de witte eieren op een rooster van glazen staaljes liggen: gaandeweg verlaten de lartjes met hun „dooierzakjes” — een restje van de voedings-dooier uit het ei — de eieren en blijven dan aanvankelijk op den bodem liggen om op den duur met zwemmen te beginnen en „op stroom” te gaan „staan.”

Een pas „verschaalde” Zeekreeft in het Aquarium te Artis. Rechts naast de kreeft de ledige buitenste laag van het pantser waarop in 't midden de opening tusschen kop-borststuk en achterlijf, waardoor de kreeft zijn „afgedragen” oude pantser of schaal heeft verlaten.

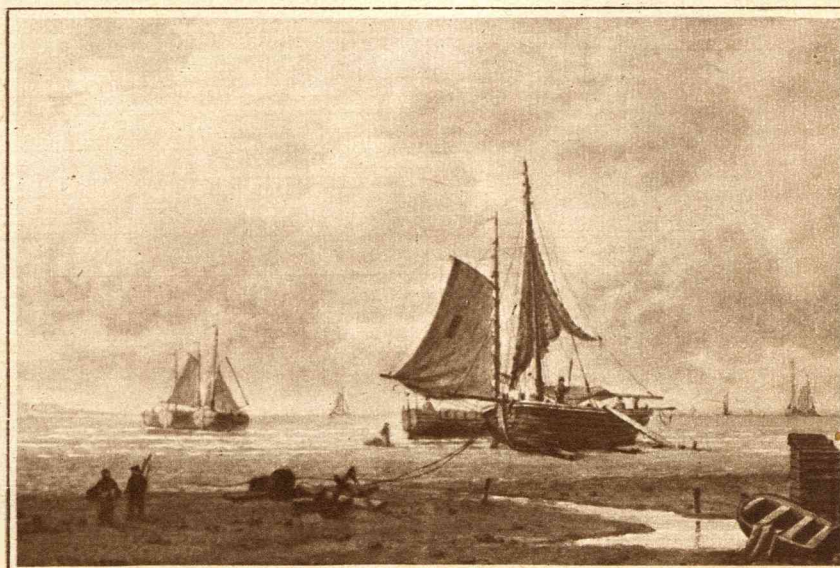
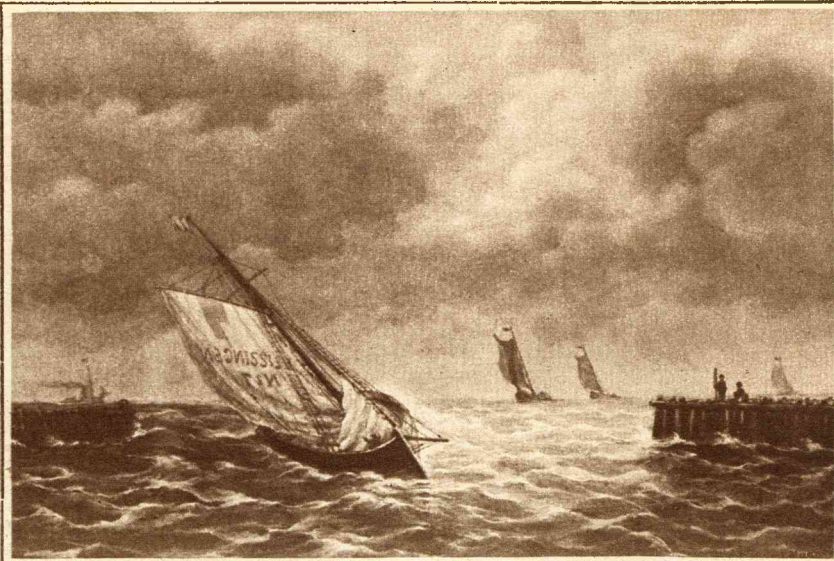
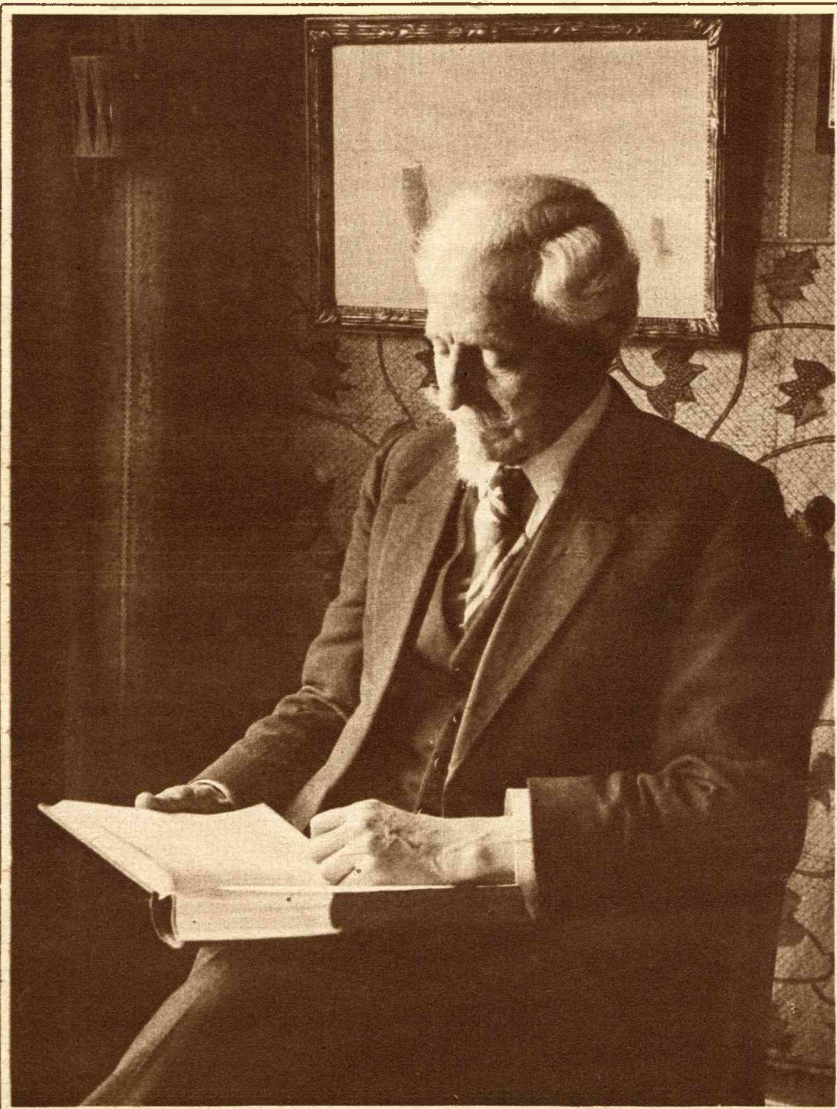

De kolossale Stompkop-Zeeschildpadden van den Atl. Oceaan. Als jeugdige dieren in het Aquarium van Artis beland, hebben ze zich hier gedurende eenige jaren tot ontzagwekkende exemplaren ontwikkeld.

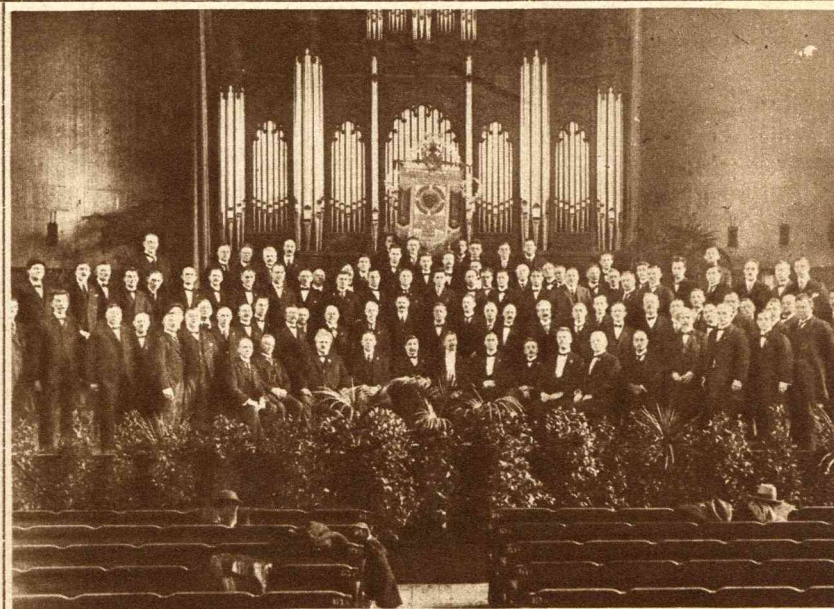
Een hoekje uit het Roofvisschenbassin aan de Zoetwaterzijde van de groote zaal. In het midden de Zilver snoek, door den heer Snel alhier geschonken, voorts snoeken, baarzen, en op den voorgrond 2 groote snoekbaarzen uit de Amsterdamsche Petroleumhaven.

JAN MAANDAG'S 75^E VERJAARDAG

Jan Maandag, de bekende oud-decoratieschilder van het Paleis voor Volksvlijt, die, vooral in de jaren der beroemde Paleis-balletten maar ook later, toen het Paleis door verschillende gezelschappen werd bespeeld, zooveel van zijn schitterende decors heeft doen genieten, is Maandag j.l. 75 jaar geworden. Al is zijn gezondheidstoestand den laatsten tijd niet meer zóó, als ze placht te zijn, nog altijd is „Jan” vol levenslust en ook vol werkkraft. Maakt hij geen groote tooneel-decoraties meer, toch schildert hij nog druk; vooral aquarellen en wel speciaal van onderwerpen aan de zee ontleend (Maandag is in Vlissingen geboren) maakte hij zeer vele. Ter gelegenheid van zijn feestdag hebben vrienden een tentoonstelling van zijn werken georganiseerd in een der zalen van „La Réserve” op het Rembrandtsplein, waar Maandag Maandag ook een druk bezochte receptie hield. Links: Een speciaal voor *De Stad*, waarvan Jan Maandag een der eerste abonnés was, op zijn feestdag genomen portret van den jubilaris. Rechts: twee zijner werken. Boven: Zeilen strijken, beneden: Strandgezicht.

UIT HAARLEM

Op het bal masqué van de bekende vereniging „Jacob van Lennep” te Haarlem, werd door bovenstaande groep, die daarom ook den eersten prijs voor de origineelste groep kreeg, voorgesteld de annexatie van Bloemendaal, Haarlemmerliede, Heemstede en Schoten.

De Koninklijke liedertafel „Zang en Vriendschap” te Haarlem, in de Gemeentelijke Concertzaal gekiekt, naar aanleiding der viering van het 95-jarig bestaan der vereniging. Op den voorgrond het bestuur van de Liedertafel.

DE KIPPEN VAN
TANTE SIEN

Tante Sien vond het leven zoo kwaad nog niet. Hadden zij en haar man 't niet altijd goed gehad? Nou ja, ze waren niet rijk, maar rijkdom brengt ook niet altijd geluk — als je rijk was, kwam je soms tot allerlei gekke dingen — nee, naar rijkdom verlangde ze niet.

Wel had ze vroeger erg verlangd naar 'n kind. Maar och, als ze zoo eens om zich heen keek nu ze ouder was — als ze klein waren, gaven kinderen toch heel wat last en zorgen en als ze groter werden — nou, soms hoorde ze dingen, waarbij ze den Hemel dankte dat ze géén kinderen had! En de neefjes en nichtjes gaven gezelligheid zonder verantwoordelijkheid te eischen.

Nee, tante Sien vond het leven zoo kwaad nog niet — vooral nu niet, nu ze van het jarenlang bewoonde bovenhuisje hadden kunnen verhuizen naar een benedenhuisje met een kleinen tuin, die voor het grootste gedeelte werd ingenomen door een vervallen kippenhok. Want het houden van kippen was een wensch, dien tante Sien, haast zoo lang ze zich herinneren kon, met liefde gekoesterd had.

Het kippenhok werd door oom opgeknapt en keurig groen met wit geschilderd en het bedaagde echtpaar toog naar de markt om bewoners ervoor te koopen. Ze troffen het buitengewoon, want ze kwamen klaar voor minder geld dan ze hadden durven denken door kleine kuikentjes te koopen. Groote legkippen waren bar duur en zulke kleintjes werden immers van zelf ook groot. Alleen zou het nu natuurlijk wat langer duren eer er door hun eigen kippen eieren geproduceerd werden, maar de koopman verzekerde, met groote stelligheid, dat de jonge kippen in den winter, net als de eieren heel duur waren, zouden beginnen te leggen.

Zoo werden dan zes schattige, kleine kuikentjes geïnstalleerd in het keurige kippenhok en tante Sien en haar man hadden zóó'n schik in het be-

VROEGER.

Als onderwerp bij een étalage-wedstrijd te Berlijn is opgegeven: „Vroeger en nu.”

drijvige stelletje, dat ze haast niet meer begrepen, hoe ze het zoo lang zonder hadden kunnen doen.

Tante Sien had zich een boekje aangeschaft over Hoenderteelt en het kleine grut werd nauwkeurig volgens voorschrift gevoederd en verzorgd.

De kippen werden groter en hongeriger en rumoeriger.

„Hoor ze eens kraaien!” glimlachte oom, als ze 's morgens in alle vroegte haar vreugde uitten over het begin van den nieuwen dag.

Nou wist tante Sien heel goed, dat je bij kippen niet sprak van kraaien, maar van kakelen. Maar oom kon het zóó plezierig zeggen en hij had zóó'n schik in het heele kippengedoe, dat ze het „kraaien” goedig door de vingers zag.

Het grootste genot van de kippen zou natuurlijk komen, als ze eenmaal goed aan den leg waren. Je kon zoo het heele jaar door rekenen op één ei om den anderen dag van iedere kip, had de verkooper gezegd. Dat waren dus drie eieren per dag. Als ze er dan ieder één namen bij het ontbijt of bij de koffie, dan bleef er elken dag nog een over voor 'n toetje of zoo — of je kon er wat opsparen

WAAR DE KNEEP ZAT

Daar was een aardig bruidje,
Een bruidje in het wit,
Een bruidje met een snuitje
Vol joligheid en pit.

Maar toen zij stond voor 't altaar,
Dat bruidje, werd ze bleek
En trappelvot al maar,
Was ongesteld, naar 't leek.

Toch juichte zij inwendig:
„Dra ben ik nu zijn vrouw!”
Alleen vond zij 't ellendig:
Haar schoentje was te nauw.

A. T.

voor den tijd, dat de beestjes ruiden. Als je iederen dag den datum op de versch gelegde eitjes zette, dan wist je altijd welke je het eerst gebruiken moest. En zulke kersverse eieren kon je natuurlijk een heelen tijd bewaren ook, als je er maar voor zorgde, dat ze nu en dan werden omgekeerd, want anders zakten de dooiers te veel naar één kant.

„Elken dag drie, dat is net voor ons ieder een!” juichte nichtje Jo, die 's middags kwam koffie drinken omdat ze in de buurt van tante's huis op school ging, wat oom en tante wel gezellig vonden. Oom zei niets en tante Sien's gezicht drukte alles behalve instemming uit. — Nou ja, ze gunde Jo graag wat, maar die kostelijke verse eitjes van eigen kippen!

„O — oom en ik nemen een eitje voor 't ontbijt natuurlijk — en voor 'n toetje en zoo heb je toch ook wat eieren nodig —”

Jo vond het alles behalve aardig van tante Sien en haar moeder nam 't bepaald kwalijk toen ze het thuis vertelde. Tante Sien had er toch zelf op aangedrongen, dat 't kind bij haar zou komen koffiedrinken, omdat ze tusschen den middag geen tijd had om naar huis te gaan, en met verjaardagen en zoo maakte zij — Jo's moeder — het toch altijd weer goed ook. En dat ze nou dat kind niet eens 'n versch eitje gunde.

„Verse eieren van eigen kippen! Hè, dat zou iets wezen voor Hans en Rietje!” zei tante Sien's schoonmaakster en 't viel haar heel erg tegen, dat er op die ontboezeming geen belofte volgde. Terwijl tante Sien toch wist, dat de kleintjes niet sterk waren en zoo lastig met eten!

„Drie eieren per dag, dan moet je er voor mij ook eens wat bewaren, hoor!” zei de zuster van tante Lien.

„Kan je begrijpen! Drie eieren per dag hebben we toch wel nodig met z'n beiden,” vond tante Sien, die toch geen kippen was gaan houden om de eieren ervan aan anderen cadeau te doen.

De zuster van tante Sien vond het krenterig, bepaald krenterig. Sien ging er niet op vooruit met de jaren. Vroeger had ze ten minste nog wat voor 'n ander over, maar tegenwoordig dacht ze alleen maar aan d'r eigen. En de schoonzuster van tante Sien en de moeder van Jo waren het roerend met haar eens.

De zomer ging voorbij en de winter kwam en de eieren werden duur, maar de kippen van tante Sien schenen nog aan geen leggen te denken.

„U behandelt ze te veel volgens 't boekje,” zei de juffrouw van den kruidenier. „Mijn moeder had vroeger ook kippen en we kregen eieren, mensch! lief, we konden ze soms niet op! En weet u wat ze kregen? Gekookte aardappelschillen! Maar 's morgens vroeg en heel warm.”

En tante Sien kookte aardappelschillen, tot het heele huis naar veevoeder rook en ze stond 's morgens een uur eerder op om de kippen intijds op warm voeder te kunnen tracteren. Maar de ondankbare beesten reageerden er niet op.

„Peper door het voer doen!” raadde de melkboer aan. „Nergens waar kippen zóó van leggen!”

En tante Sien deed peper door het kippenvoer, zonder resultaat. Want de winter ging voorbij en de lente kwam zich aankondigen en nog steeds scheen de betekenis van het leghok, waarin toch zoo uitlokkend de gipsen eieren lagen, niet tot de kippen van tante Sien te zijn doorgedrongen.

Toen kwam er naast haar een nieuwe buurman, die wel eens, over de schutting van het aangrenzende tuintje, naar tante Sien's kippen stond te kijken.

Als ge alle eigenschappen van **Victoria-Water** kent, Welke is dan toch de reden dat ge geen verbruiker bent? Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

AMSTERDAMMERTJES

DE LEEUWENTEMMER.

Hij had hem meerdere malen in het circus gezien en nu hij hem toevallig ontmoette — ze stonden naast elkaar op den vluchtheuvel van de tramhalte — moest hij hem even zeggen hoezeer hij hem bewonderd had.

„'t Is een mirakel, meneer, hoe u dat gedaan krijgt! Zou een ander dat nou ook kunnen leeren — dat temmen van leeuwen?”

De leeuwentemmer schudde het hoofd.

„Meneer, dat is een gave — dat is iets aangeboren, om zoo te zeggen. Ziet u, ik heb iets in den blik van mijn oogen, dat de dieren weerloos maakt.”

De ander zag hem bewonderend aan en de leeuwentemmer, geveild om die bewondering, liet zijn tram voorbij gaan.

„En niet alleen dieren, maar ook menschen kan ik dwingen, alleen door de macht van mijn oogen. — Ziet u dat boertje daar? Moet u eens opletten, als ik hem fixeer. — Ziet u wel, hij kan zijn oogen niet meer van mij afwenden — let nu op, als gebio-logeerd komt hij naar mij toe — tegen zijn wil — machteloos — geheel onderworpen aan mijn wil —”

De bewonderaar van den leeuwentemmer keek ademloos toe.

Ja, de boer kwam nader — zijn gezicht werd rood — hij leek opgewonden — nu stond hij voor den leeuwentemmer, die hem hypnotiseerde —

„He'k wat van je an, snotneus? Wat hei je me an te kaïke, hè? — Is de straat d'r voor jou alleenig — of veur main ook misschien?”

Hij kwam nader en nader en de leeuwentemmer week achteruit, nog altijd starende, tot de boer hem op den grond gooide om zijn betoog met een paar stevige vuisten te voltooien.

De toeschouwers moesten constateeren, dat de vuisten van den boer machtiger waren dan de oogen van den leeuwentemmer.

Tot de komst van een politie-man aan het betoog een einde maakte.

L. v. A.

NU.

Onze foto's laten zien, hoe een schoenenmagazijn dit in beeld bracht.

„Motten ze haast den pot in?” informeerde hij, toen tante Sien, die de kippen kwam voeren, hem toeknikte.

Tante Sien keek hem met open mond aan.

„Den pot in?”

„Ze bennen al aardig vet. Maar als je ze héél vet wil hebben, dan mot je ze apart zetten in 'n klein hokkie. Ik heb al me leven buiten gewoond en as we es 'n haan wilden mesten...”

„'n Haan — nou ja, 'n haan,” deed tante Sien min of meer verachtelijk. „Maar kippen hou je toch om de eieren!”

„Kippen? Dacht je dan, dat—?”

De buurman begon opeens schaterend te lachen. „Me goeie mensch, docht je nou werentig, dat dat kippen wazze?”

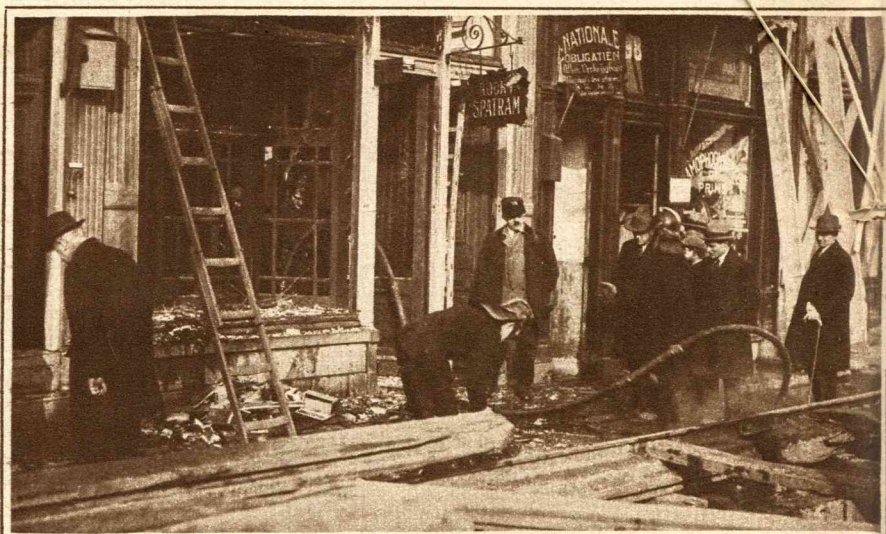
Hij lachte weer, zóó luid en zóó vrolijk, dat ook de heer des huizes naar buiten kwam en hij ze mee moest aanhooren: de ongelooflijke, ont-nuchterende, verpletterende waarheid:

„Maar mensch! lief, dat bennen immers allegaars hanen!”

Lina Tervoorren.

De heer Joh. Vincent, de bekende klokkenist van het Paleis op den Dam, hoopt den eersten Maart den dag te beleven, waarop hij 25 jaar als zoodanig werkzaam is.

Dinsdagmorgen is, vermoedelijk door het omvallen van een petroleumkacheltje, dat in de winkel brandde, de sigarenwinkel Prinsengracht 100, totaal uitgebrand.

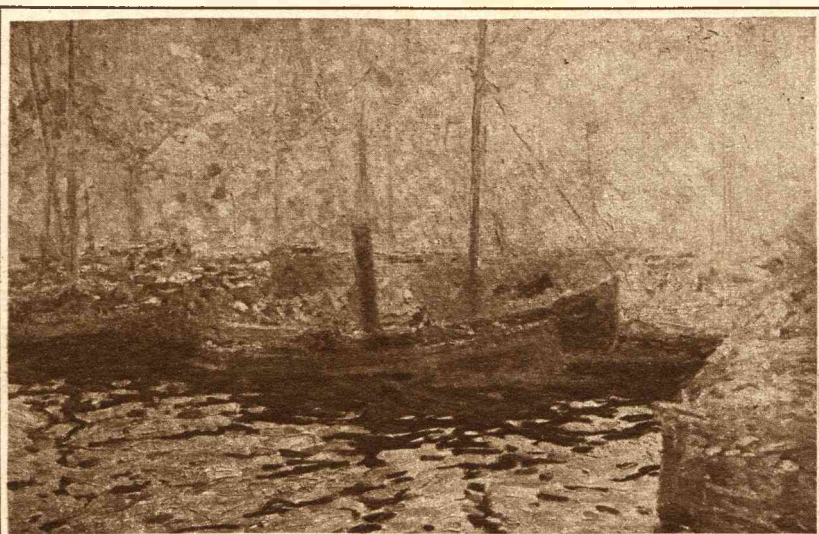
Het nieuwe R.K. bolle

Als op de Parijsche Boulevards. Sedert Zondag branden op het terras van een café aan het Roelof Hartplein houtskoolkachels, zooals men dat in Parijs voor de 'Boulevard-café's kan zien, om op die wijze ook 's-winters het zitten buiten mogelijk te maken. Nu nog electrische verwarmde voetplaten, zooals die waarop onze verkeersagenten staan en de gelegenheid zal wel bezoekers trekken.

De Amsterdams van het fonds d

Het Oosterdok — het jongste werk van den onlangs tot Hoogleeraar aan de Rijks-academie voor beeldende kunsten benoemde kunstenaar A. J. Wolter.

Frieda Kwast-Hodapp, de beroemde Duitsche pianiste, die heden, 27 Febr. in Amsterdam optreedt.

De jeugdige V. A. D.-er R. C. Keller, die deze week den meestersittel dammen-verwierf.

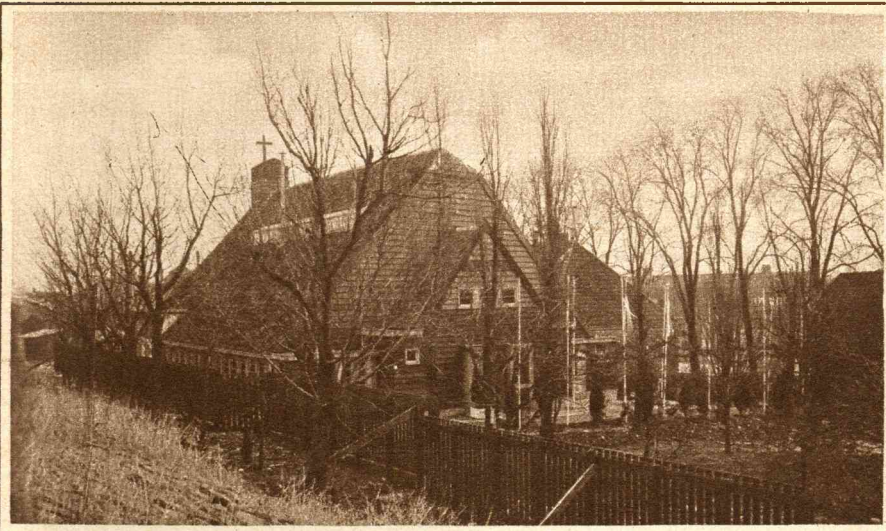

De 72-arige heer Los, die bijna 40 jaar als tuinman in Artis werkte, verlaat 1 Maart zijn dienst met pensioen. Bij alle Artis-laden en ook bij vele andere Amsterdammers is Los een zeer bekende en graag geziene figuur.

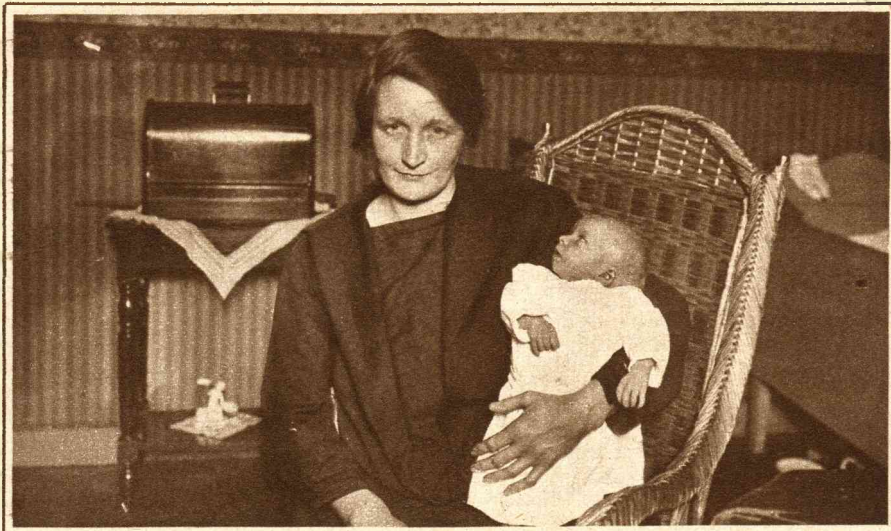
GD NIEUWS

...mcheltje, dat in de
uitgebrand.

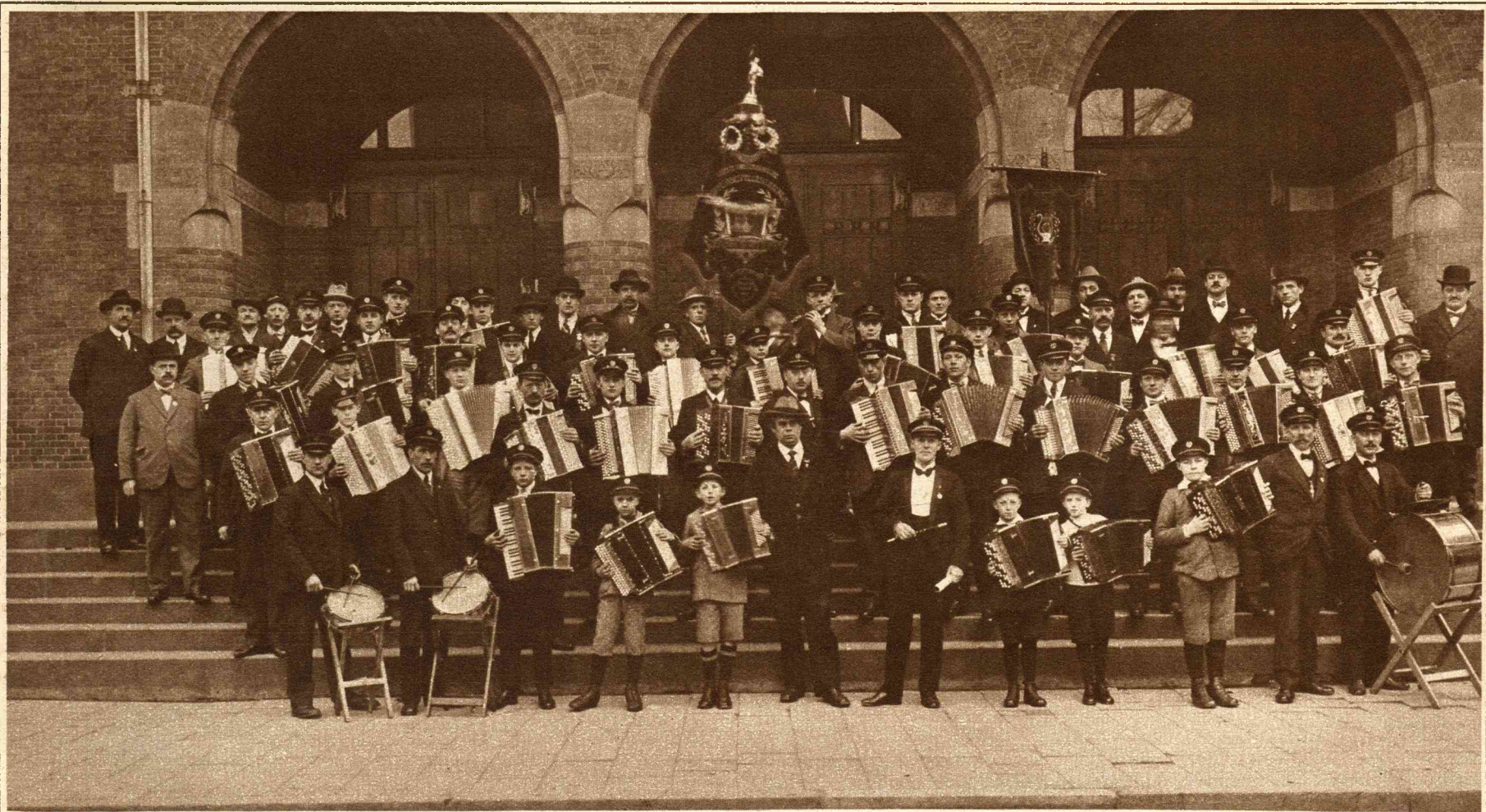
Het nieuwe R.K. kerkje in het Tuindorp Oostzaan, dat is ontstaan uit een voormalige
bollenschuur. Het maakt in de omgeving een vriendelijken indruk.

Te Zaandam is deze week de 30.000ste inwoner geboren. Neeltje Scheerman. De burgemeester
overhandigde de vader een Spaarbankboekje met f 100.— Boven de 30.000ste met haar moeder.

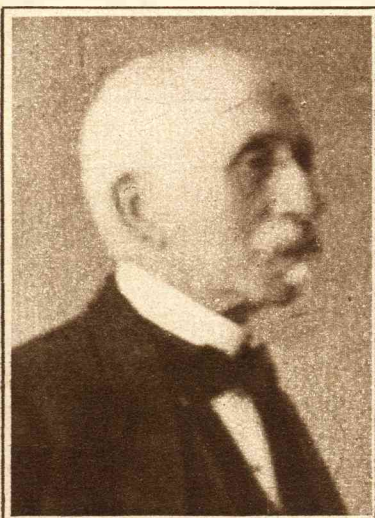
...de 'Boulevard-café's
ten staan en de ge-

De Amsterdamsche Accordion-Vereeniging „Oefening baart kunst”, zal Zondag den 3den Maart a.s. in Bellevue een uitvoering geven, waarvan de opbrengst zal komen ten bate
van het fonds der Noord- en Zuid-Hollandschen Redding Maatschappij. Zeker een sympathieke daad, die navolging verdient. Het dubbel mannenkwartet „Crescendo” is samen met
de vereeniging door ons gekiekt voor de Beurs.

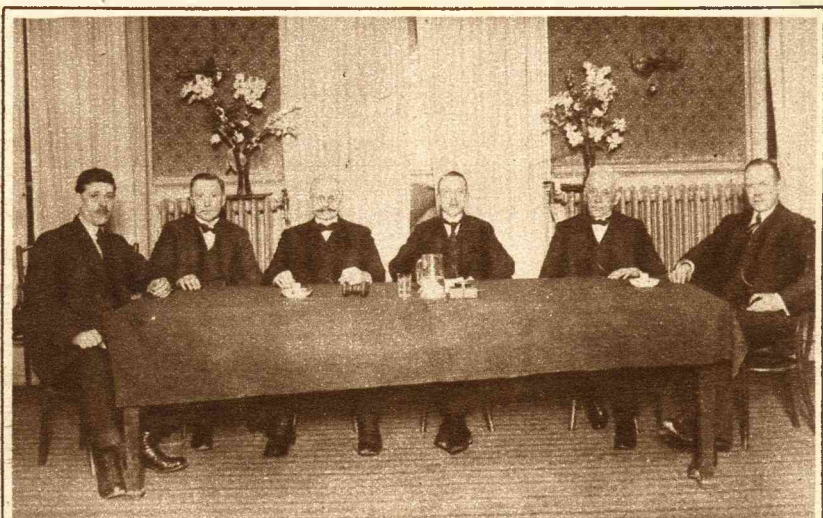
De 72-arige heer Los, die bijna 40
jaar als tuinman in Artis werkte, ver-
laat 1 Maart zijn dienst met pensioen.
Bij alle Artis-leden en ook bij vele
andere Amsterdammers is Los een
zeer bekende en graag geziene figuur.

De heer E. M. Pimentel, oud muziek-
leeraar en dansonderwijzer te Amster-
dam, wordt 3 Maart 80 jaar.

De Engelsche pianiste Edith Walton,
die dezer dagen te Amsterdam
is opgetreden.

„Haarlem's Ondersteuningsfonds” viert zijn 40-jarig bestaan. Hier het bestuur, v.l.n.r.
C. H. van Looy, K. v. Vliet, A. Vermeren, G. H. Zellmaker, A. v. d. Brink, N. P. Visser

DE HOFJESPOES

..... DOOR MARTIN VAN WOESIK

Juffrouw Antje zat achter haar gordijntje, naar de deur van haar overbuur te kijken. Daar kwam een oud vrouwtje uitgeschoven; met kleine pasjes ging ze het hofjes-plein over, ingekrompen in d'r omslagdoek, zoetjes-lachend tegen de kale heesters, die hun dunne sprietten omhoog spreidden. Juffrouw Antje wist wel, dat haar overbuur bij haar zou aanloopen en volgde haar met de oogen. En ofschoon ze zich veilig waande achter haar laag ringetjes-gordijntje, zagen toch de streep-oogjes van buurvrouw haar zitten loeren.

Ze klopte op de deur en terwijl Antje zachtjes „binnen” riep, stond ze al in de kamer.

„Hebt u even een beetje suiker voor me, juffrouw,” begon ze, „al mijne is op en ik kan zoo lastig weg. U heeft het hier lekker warm.”

„O, ja, ja,” zei Antje en knikte vriendelijk. Ze nam een oud zakje en goot er wat suiker uit de bus in.

„Dank u wel, hoor, juffrouw....ziet u.... hebt u daar wel een nieuw portretje, juffrouw? Een schoonzoon van u?”

Antje beaamde het. „Hij is aan het spoor,” zei ze trotsch, „kontreur, spekteur” of zoo iets, in ieder geval iets bizonders.”

„Een flinke man om zoo te zien,” prees buurvrouw.

„Z'n pakkie van het spoor staat nog beter,” vervolmaakte Antje.

Buurvrouw, die zeker zoo'n mooien schoonzoon niet had, wilde over iets anders praten en maar wat haar het eerst in d'r hoofd kwam:

„U moet eens bij mij komen kijken, juffrouw; ik heb een nieuwen stoel gekregen met een zachte zitting en een voetenbankie.”

„Ik heb van morgen geen tijd, juffrouw,” antwoordde Antje, die den stoel al over het hofjes-plein had zien dragen, „maar van middag kom ik wel even aan; dan zal ik meteen de kersen meebrengen, die ik opzij aan mijn nieuwen hoed wil zetten.”

„Ja, dat moet u doen, hoor, ik reken er vast op; ja, ja...., nou dag, juffrouw. Ik ga nog even naar juffrouw Langer, die d'r dochter met een weduwnaar gaat trouwen, met vier kinders. Hoe vindt u het?”

„Ze lijkt wel gek,” vond Antje.

„Ja hé, ik heb....o daar staat de melkboer.... nou dag, juffrouw, het beste maar.”

Antje zag haar overbuur de melk aannemen en betalen en na een tijdje in juffrouw Langer's deur verdwijnen, en zat weer alleen. Ze greep haar breikous en deed nu langzaam de lange naalden als zilver glinsteren in de middaghelderheid.

De kamer was stil.

Een kleine dikke kast stak af bij de andere meubeltjes. Daarop prijkten lijstjes en portretten, waarboven met schelle kleuren beelden van heiligen stonden.

Voor haar op de kale tafel stond een leeg kopje, waarin bruine koffiedik-stipjes tegen den witten binnenkant opgespikkeld waren en buitenaan zacht-kronkelende sporen liepen van een van-boven-afgesloten koffie-druppel.

Op den grond lag de kat te slapen, als een geschoten tijger op een photo, met haar rozig warme wipneusje bijna de pooten van de warme kachel rakend.

De juffrouw verzette zich in haar stoel en schoof het knoeierig-platgedrukte kussen in haar rug wat omhoog en viel weer met een zucht in de kort-krakende leuning.

Ze zuchtte.

Ze dacht aan de kou buiten. Verdwenen waren de mooie bloemen, en haar witte rekje stond leeg, 'n enkel gekruld, verdord blaadje, dat van den boom was gewaaid, lag er op. Door de warreling van twijgen zag ze de vreemd-lichtende winterlucht, die sneeuw zou brengen!

Antje duwde de tochtlap vaster tegen de raamkier, en zag tevreden naar warm-ademde kachel. Dan keek ze weer bezorgd en rilde even.

Het was zoo koud 's morgens als ze naar de kerk ging, de wind was dan zoo kil in haar hals; alsof er een natte lap werd tegen gehouden, zoo rilde je er van!

En nu had ze geen halsbontje! Met zoo'n klein zwart bontje was ze al tevreden, zoo sluitend om den hals, zoo zacht onder de kin. Die juffrouw-over-haar had nu weer een mooien stoel gekregen en zelf moest ze al blij zijn met de ouwe kersen, die eerst drie jaren aan den hoed van haar nicht hadden gebengeld! Haar nieuwe — ja, ze zei nog „nieuw” — was ook al „jaren” gebruikt. Zoo'n klein bontje maar, dat kon je al lekker warm houden.

De kat rekte zich uit, krabbelde met z'n pootje op den grond en sprong overeind. Met z'n groene oogen keek ie Antje aan en wipte op haar schoot. De juffrouw drukte het fluweelige kopje aan haar rimpelige wangen en zei weemoedig:

„Mijn katje, mijn zaligheidje, nou moet ik zoo koud naar de kerk. Verleden jaar kon ik mij nog wel wat behelpen, maar ik kan het nu niet meer hebben. Mijn mantel kan nog wel wat mee. Maar mijn koue hals, ik ril nu, als ik eraan denk. Weet jij er raad op, mijn schatje?, ach.”

Maar poes keerde haar juffrouw den staart toe en sprong op den grond!

„Je kan het zeker ook niet zien, hé, dat ik het zoo slecht heb, ja, ik kan je begrijpen,” zei Antje op droevigen toon.

Ze stond op en nam bibberend het leeg kopje van de tafel en bracht het naar het zij-keukentje. De kat sloop haar achterna en liep telkens met haar mee, als ze weer even terugkwam, om wat op tafel te zetten voor het eten.

Nadat ze gegeten had, liep Antje volgens afspraak naar haar overbuur. Ze ging over het pleintje en tikte met haar knokkel op de deur, die even daarna openging.

„Komt u binnen,” zei buur vriendelijk, „hier hebt u mijn stoel.” Haar grijs-gestreepte kat had zich er reeds op neergeveild.

„Ga je weg, kat,” riep ze. Het beest gleed golvend van de zitting. Antje zei niets, want ze vond het vreeselijk, dat beest zoo slecht te behandelen.

De rieten stoel werd bekeken en geroemd tot het laatste strootje toe.

De bezoeker moest er op plaats nemen, om te voelen of „het lekker zat”.

„Neem nu het bankje eens onder uw voeten.... zoo....hoe vindt u dat?”

„Fijn, mooi,” zei Antje, om maar wat te zeggen.

„En als u nu uw hand op de zijleuning legt?”

„'t Zit goed, hoor juffrouw,” zei Antje weer.

„U vindt zeker ook, dat je het beste zit, als je de voeten op het bankje en de beide armen op de leuning hebt?” ging buurvrouw door, „en je hebt dan minder last van koue voeten.”

Toen Antje van kou hoorde praten, dacht ze aan het zoo verlangde bontje.

„Ja, oe,” klaagde zij, „die nare winter; ik heb er strak nog over gepraktiseerd. 's Morgens zoo koud naar die kerk!”

„U moet u nou niet zoo gauw al bezorgd maken, juffrouw,” troostte buur. „Er is gelukkig nog geen sneeuw-herrie.”

Antje had met haar bijna over het bontje begonnen, maar ze wilde niet weten, dat ze het niet kon betalen.

Het lag iederen keer op haar tong en telkens moest ze zich weer bedwingen, wat haar anders zoo rap praten nu moeilijk en stroef maakte. Nadat beide vrouwen nog eenigen tijd gebuurvrouwd hadden en de mummelmondjes vele kopjes hadden leeggeslorpt, werd er een einde aan het tweegesprek gemaakt.

„Nou, dag hoor, juffrouw, en het beste maar.”

„Hebt u die kersen, die u zou meenemen, niet bij u?”

„O nee, die heb ik vergeten,” zei Antje, „maar....maar het is zoo....zoo veel....bizonders niet.”

Antje ging weg en gebogen schuifelde ze over de steentjes en dacht na over den mooien stoel.

Zij dacht eerst den mooisten stoel van het hof te hebben, en nu kwam die weer met een veel gemakkelijkeren dan de hare.

Ze trad haar huisje binnen, en wilde op haar stoel aan het raam gaan zitten.

„Kom, poesje,” zei ze tegen de kat, die op haar stoel lag, „nu moet de vrouw den stoel hebben, hè. Ik zal je niet weggagen, als zij-van-hierover haar poesje deed; maar je moet toch opstaan.”

De zwarte kat verroerde zich niet en bleef liggen.

Antje aaide haar en streek teer over de diepzwarte huid. Maar de kat gaf taal noch teken. Dan tilde Antje haar met twee handen op en legde haar op het vloerkleedje. Daar bleef het dier even slapjes en bewegeloos als een lap. Maar wat? „Ach liefje ben je....ben je dood?”

gilde Antje. „Hé....wat....O hemel, kijk eens, hoe losjes je pootjes hangen....ach....”

Ze tilde het beest weer op en legde het op tafel. De tranen kwamen in haar oogen, toen ze de dooie kat zag liggen.

„Ik begrijp, dat je dood gegaan bent,” zei ze droevig, „je leed in stilte, je had medelijden met mij, omdat ik zoo achtergesteld word en geen bontje heb. Ach, je kon altijd al zoo meevoelen. Je zei niets, maar keek me altijd zoo verstandig en nadenkend aan; en ik heb het wel begrepen, nu kon je het niet langer uithouden.”

Lang keek ze de kat aan en stond in droefgepeins. Zou zij naar de juffrouw-over gaan om het geval mee te delen en raad te vragen?

Nee, dan was haar indruk nog ongelukkiger, en was zij nog kleiner, dan de anderen!

Er werd scherp op de ruiten getikt.

Ze schrikte op.

„Kan ik binnenkomen, tante,” riep een flinke mannenstem vóór het raam.

„Wie ben je? O, Jan, goed, kom binnen. Jan, hoor eens, mijn lieveling is overleden!”

„Zoo,” zei hij koud, „die heeft 't nog al lang uitgehouden, hé? U hadt 'm al een tijdje. Ik wil hem straks wel even voor u in de gracht gooien.”

„Wat zeg je, in de gracht gooien, in dat vuile water en met al die booten, maar Jan!”

„Kom, kom, wat geeft dat? Wat moet u nou met zoo'n dooie zak vleesch beginnen?”

Tante was gepijnigd door zulke uitlatingen. Ze stond te denken en wilde telkens wat zeggen.

„Ach,” zei ze eindelijk, „ik kan hem toch eigenlijk niet hier houden. Mijn liefje, mijn engeltje, nu is ie dood, omdat ik zoo lijd. Hij voelde 't zoo, Jan, dat ik 't zoo slecht heb.”

Ik had het er van morgen nog met hem over, dat ik van den winter geen halsbontje heb, als ik zoo koud naar de kerk ga. En toen keek hij me zoo medelijdend aan, en nu is ie dood. Daarom en om niets anders.”

„Dat stomme dier, nou nou,” lachte Jan, „omdat u van den winter geen bontje hebt!”

„Ik ken hem toch beter dan jij,” zei tante geërgerd. „Jan,” vleiide zij weer, „je hebt zoo'n aardig tuintje, kan je hem daar niet begraven. Ik kan zelf niet met je mee, dan maak ik me zoo zenuwachtig, ik zal maar hier afscheid nemen van mijn poesje. Ach, poesje, was toch niet gestorven, dan had je me niet zoo alleen gelaten. Ik vind het wel heel lief, dat je zoo met mij meevleed, maar nou ben ik er nog erger aan toe.”

„Kom, tante, wees nu kalm en geef dat ding maar hier.”

„En begraaft je hem in je tuintje?”

„Alles komt in orde, hoor.”

Antje nam een deken van haar bed en wilde de dooie kat er in wikkelen.

„Nee, dat gaat niet, tante Antje, zoo kan ik niet over straat. Neemt u maar een stuk papier.”

Tante deed het maar, doch met tegenzin, en hier en daar moest neef haar aanzetten om wat voort te maken met haar dooie kat.

Ten slotte was het pakje klaar.

„Draag je het vooral met beide handen, Jan,” vroeg Antje smeekend.

„Ik zal overal voor zorgen, tante, geef maar op.”

Jan moest het pak wel met twee handen dragen, om het niet uit elkaar te laten vallen.

„Laat me mijn liefje voor het laatst nog even bevoelen,” en haar vingertoppen gleden over het harde papier. Dan ging Jan heen met de dooie kat in zijn armen. Hij had al een zuur gezicht getrokken, als z'n vrouw hem het kleintje in zijn armen te dragen gaf; en nu was het nog wel een kat, een dooie kat.

Na eenige dagen werd er een pak op het hof gebracht. Alle besjes gluurden door hun gordijntjes; het werd aan juffrouw Antje afgegeven. Met een vreemd gevoel zette zij het pak op tafel en begon zenuwachtig aan het koordje te peuteren.

Van wien kon dat zijn? Een rekening was er niet bij. Maar eens openmaken, misschien lag er wel een briefje bij.

Groote papieren werden er afgewikkeld en daar kwam een gave witte doos te voorschijn. Haar hart klopte zwaar en haar handen beefden, toen zij de kartonnen deksel optilde.

Daar lag een zacht pakje in; met vloei er omheen. Hé, wat voelde dat eng aan. Maar toch, ze moest zien, wat er in zat. Een zwart plekje werd zichtbaar en zij dacht aan het oogenblik, dat zij haar gestorven poesje inpakte. Voorzichtig trok ze het eruit, het langzaam te voorschijn brengend.

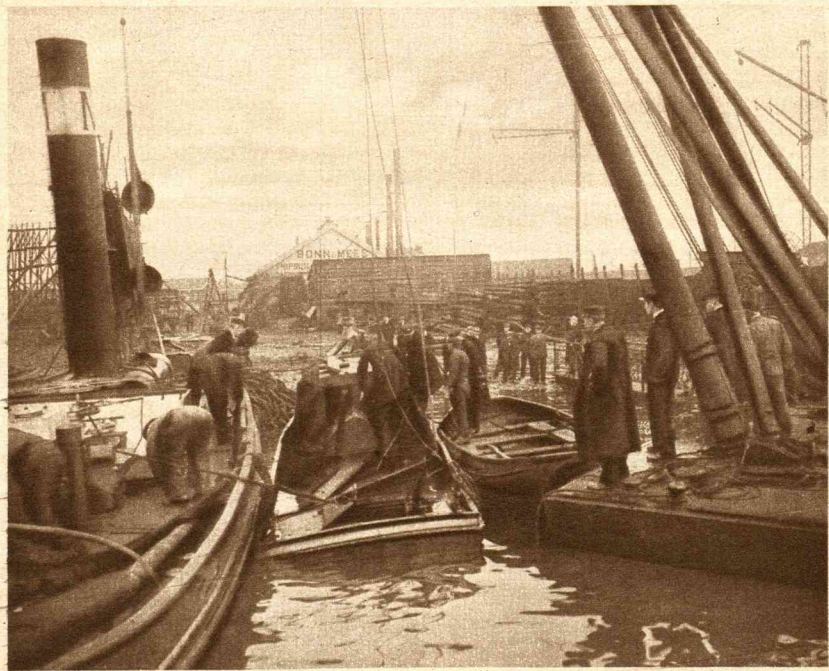
Een bontje kwam er uit! Een echt bontje. Wat lekker mollig, wat warm....

Ze deed het om haar hals en genoot stil van het harige kattevel.

ROOKT

Spa tram

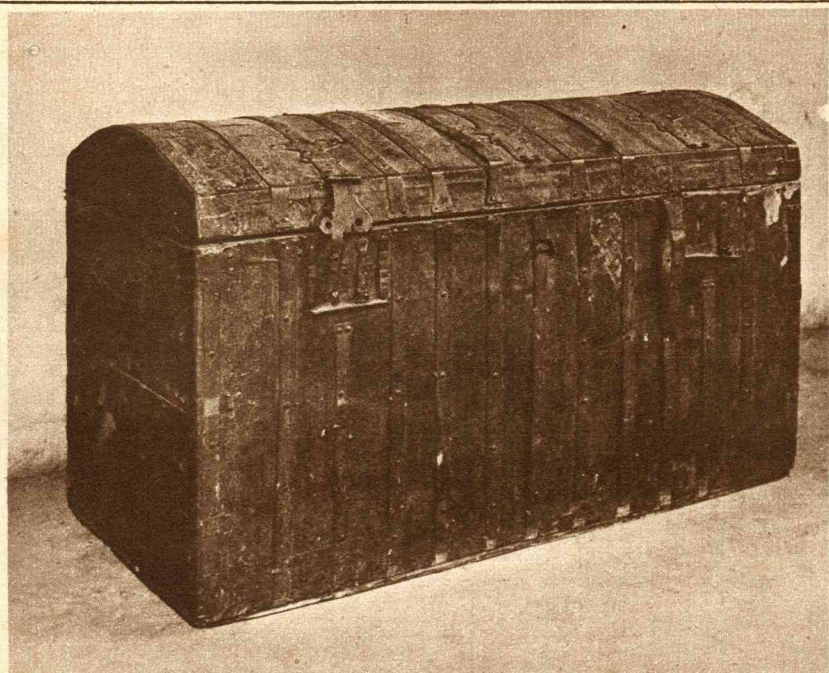
UIT HET LAND

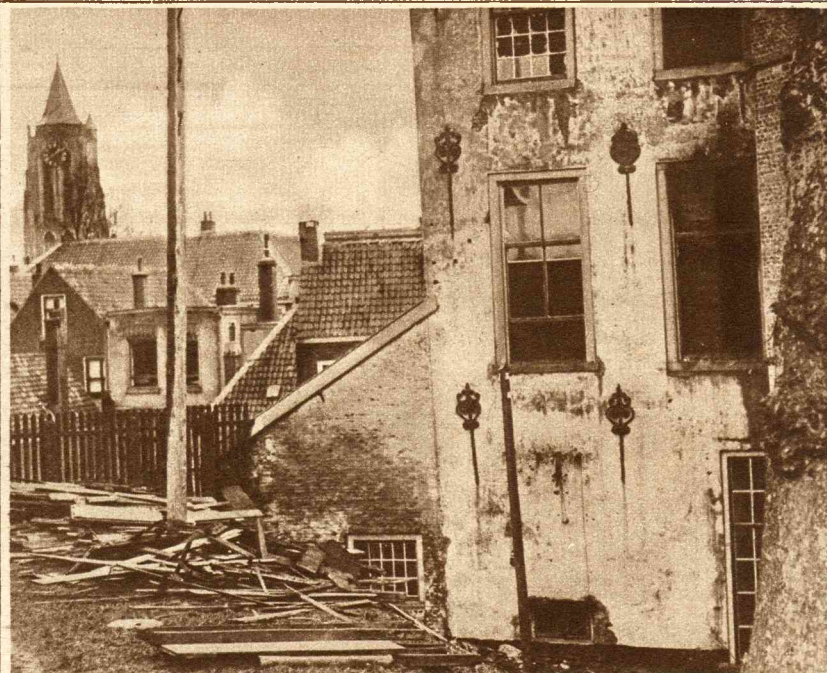
Het ongeluk op de Maas te Rotterdam, waar de motorvrachtboot *Noord Holland 3* het motorbootje *Johanna Marijke* heeft overvaren, waarbij zes personen het leven lieten. De politie begeeft zich, nadat het vaartuig gelicht is, aan boord, om naar de lijken der slachtoffers te zoeken, waarvan er nog twee in de kajuit aanwezig waren.

Aan de Brielsche laan te Rotterdam is eveneens een ernstig ongeluk gebeurd. Een nieuwe wagen van de R.T.M. die een proefrit maakte, heeft daar een bodewagen van de gebroeders van Gelder aangereden. Van den bodewagen bleef niets heel en wat erger was, de beide gebroeders van Gelder, die er op zaten, werden gedood. Wat er van wagen en inhoud overbleef toont onze foto.

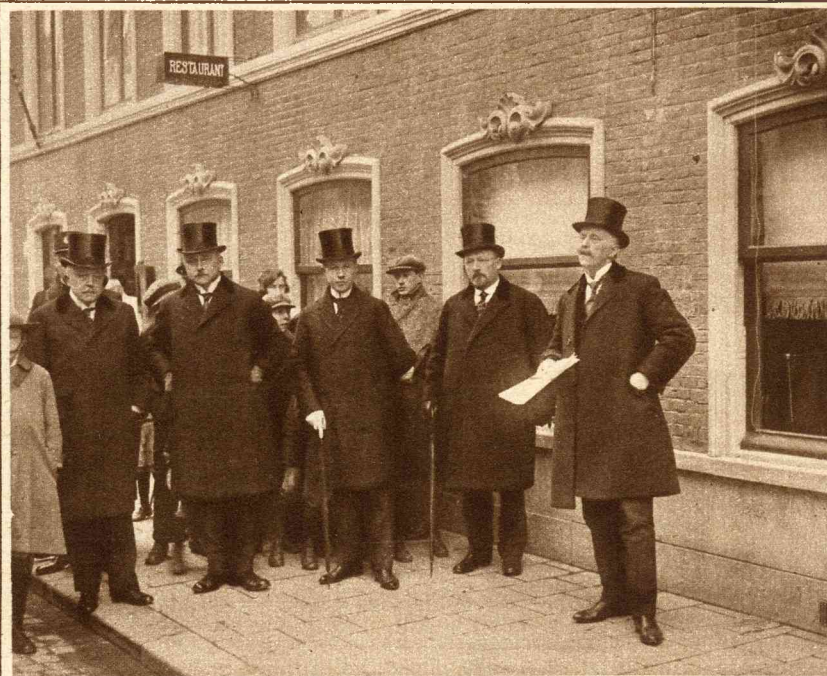
De familie Van Boetelaar van Dubbeldam te De Bilt heeft aan het Stedelijk Museum te Delft de kist geschonken, waarin Hugo de Groot uit Loevestein ontvluchtte. Een kist waarvan hetzelfde gezegd wordt bevindt zich in het Rijksmuseum te Amsterdam, twee andere in particulier bezit. Welke is de echte?

De fraaie oude Tolkazerne te Gorinchem, welke echter sedert 1879 niet meer als kazerne wordt gebruikt, is de vorige week door brand geteisterd. Vooral de achterzijde van het gebouw had van het vuur te lijden. De sporen van den brand zijn op de foto duidelijk waarneembaar.

De villa op Plein 1813 te 's-Gravenhage, die zeer waarschijnlijk zal worden aangekocht om te dienen als ambtswoning voor den Minister van Buitenlandsche zaken.

Jhr. mr. Dr. J. de Geer spreekt een herinneringsrede uit bij de onthulling van den steen in den gevel van perceel Trompstraat 334 te 's-Gravenhage, waar wijlen Jr. mr. de Savornin Lohman woonde.

ONS KINDERHOEKJE

DE KLEERMAKER EN DE MUIZEN

(UIT HET ENGELSCH)

(Slot)

„Simpkin, waar is de streng zijde” vroeg de kleermaker weer.

Maar Simpkin deed heimelijk een klein pakje in den theepot, en spuwde en grauwe tegen den kleermaker. Als Simpkin had kunnen spreken dan zou zij stellig gevraagd hebben: „Waar is mijn muis?”

„Ach, nu is alles verloren,” zuchtte de kleermaker van Gloucester, en ging treurig naar bed. Den geheelen nacht zocht en liep Simpkin door de keuken, keek onder kasten en onder het beschot, en in den theepot, waar zij de streng zijde verstopt had, maar geen enkele muis was er te vinden. En als de kleermaker in zijn slaap zuchtte en mompelde, dan deed Simpkin „miauw, gerr-w-s-s-ch” en zulke akelige, vreemde geluiden als katten des nachts doen hooren.

De arme, oude kleermaker lag erg ziek van de koorts en woelde en wentelde zich heen en weer in zijn bed en prevelde nog in zijn droomen: „geen streng meer, geen streng meer.”

Den geheelen dag en den volgenden, en den daarop volgenden dag was hij ziek en wat zou er nu van de kerskleurige jas worden. De geborduurde zijde en 'tsatijn lag uitgeknipt op tafel in den winkel van den kleermaker in de Westgate-Street, een-en-twintig knoopsgaten waren er te maken en wie zou ze komen naaien als het venster en de deur gesloten was. Maar voor de kleine, bruine muizen was dat geen beletsel, die loopen maar in en uit zonder sleutels door al de oude huizen in Gloucester.

Buiten gingen de menschen door de sneeuw naar de markt om hunne ganzen en kalkoenen te koopen en hunne Kerstkoeken te laten bakken, maar voor Simpkin en den armen ouden kleermaker van Gloucester zou er geen Kerstmaaltijd zijn. Voor drie dagen en drie nachten lag de kleermaker ziek te bed, en nu was het Kerstavond en zeer laat in den nacht. De maan scheen over de daken en schoorstenen en keek neer over de poort in College Court. Er was geen licht in de vensters, noch enig geluid in de huizen; de geheele stad Gloucester lag in diepe rust onder de sneeuw. En Simpkin verlangde nog steeds naar haar muizen, en miauwde toen zij naast het bed van haar baas stond.

In de oude verhalen staat er geschreven dat alle beesten in den nacht tusschen Kerstavond en Kerstdag in den vroegen morgen kunnen spreken (ofschoon er zeer weinig menschen zijn die ze kunnen hooren of weten wat zij zeggen).

Toen de kerkklok twaalf uur sloeg, kwam daar een antwoord, gelijk aan de echo van het klokkenspel, en Simpkin, die dat hoorde, kwam de deur uitgelopen en dwaalde in de sneeuw rond. Van alle daken en goten en oude, houten huizen in Gloucester begonnen duizenden vrolijke stemmen de oude Kerstliederen te zingen, alle oude liederen, die ik altijd gehoord heb en eenige, die ik niet weet, zooals de klokken van Whittington. Het allereerst en luidst begonnen de hanen te roepen: „Vrouw, sta op en bak je koeken.”

„Oh dilly, dilly, dilly!” zuchtte Simpkin.

En toen kwam er licht op een zolder en geluiden of men aan het dansen was en katten kwamen over den weg aangelopen.

„Hey diddle, diddle, the cat and the fiddle. Daar zijn alle katten van Gloucester bijeen, behalve ik,” zuchtte Simpkin.

Onder de houten afdakken begonnen de spreuwen en musschen te zingen van Kerstkoeken, de kraaien in de Hoofdkerk werden er wakker van en hoewel het nog midden in den nacht was, zongen de lijsters en roodborstjes, men hoorde niets dan

kleine kweelende toonen. Het was wel een beetje al te tergend voor de arme, hongerige Simpkin. Zij ergerde zich bijzonder over eenige kleine, schrille stemmen van achter een houten traliwerk, ik veronderstel, dat het vleermuizen waren, omdat die altijd zulke zwakke stemmen hebben, vooral bij een fellen vorst en als zij in hun slaap praten zooals de kleermaker van Gloucester.

Simpkin ging maar weg en schudde haar ooren, alsof hij door een bij gestoken was.

Van uit den winkel van den kleermaker in Westgate Street kwam een schijnsel van licht en toen Simpkin naderbij kwam om door het venster te gluren, zag zij een aantal kaarsen branden, er was een geknip van scharen en draadbreken en kleine muizenstemmen zongen luid en opgewekt.

„Miauw! Miauw!” viel Simpkin hen in de rede en krabbelde aan de deur; maar hij kon niet bin-

Westgate Street en Simpkin sprong naar binnen als een kat die iets buitengewoons verwacht. Doch niemand was daar, zelfs geen enkele, kleine muis.

De haard was aangeveegd en netjes schoongemaakt, de draadjes en kleine zijden afknipsels van den grond weggeruimd en op de tafel — de kleermaker slaakte een vreugdekreet — daar, waar hij slechts de afgeknipte zijde had gelaten, lagen de prachtigste jas en geborduurd satijnen vest, die ooit door een burgemeester van Gloucester waren gedragen geworden. Op de overkleppen van de jas waren violen en rozen gewerkt en klaver en korenbloemen op het vest. Alles was klaar op één enkel knoopsgat na, en waar dat knoopsgat moest zijn, daar was een stukje papier opgespeld met de woorden in heel kleine lettertjes: „Geen zijde meer.”

Van toen af begon het geluk van den kleermaker van Gloucester; hij werd dik en erg rijk. Hij maakte de prachtigste vesten voor al de rijke kooplieden van Gloucester en deffige heeren uit den omtrek. Men had nog nooit zulke plooisels of geborduurde manchetten en overkleppen gezien, maar z'n knoopsgaten waren zijn grootste roem. Die steken waren zoo keurig, zoo keurig, men kon het zich niet begrijpen, dat zij zóó genaaid konden worden door een ouden man met een bril op, met oude gekromde vingers en een kleermakers vingerhoed. De steken van die knoopsgaten waren zoo klein, zoo klein, het geleek wel of ze door kleine muizen gemaakt waren.

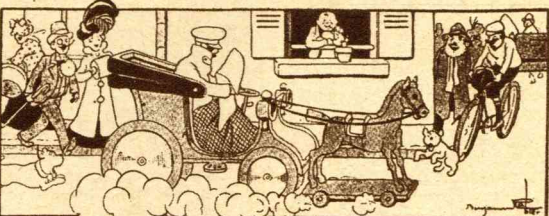
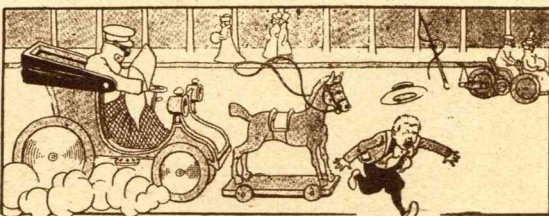
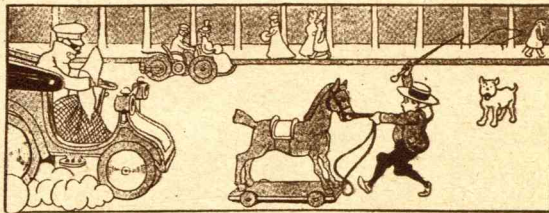
TELEGRAMMENSPEL

Dit spel kan met zooveel personen gespeeld worden als men wil. Elk der medespelers neemt een blad papier voor zich. Om de beurt wordt nu een letter opgegeven, onverschillig welke, die door allen wordt opgeschreven; twaalf letters is genoeg. Is men hiermee klaar, dan wordt het onderwerp, waarover getelegrafeerd moet worden, opgegeven, b.v. een gelukwensch, een bestelling van visch, of wat ook. Nu moet ieder volgens het opgegeven onderwerp een telegram maken, waarvan de woorden met de vooraf opgeschreven letters moeten beginnen. In de volgorde der

letters mag geen verandering worden gebracht. Men heeft b.v. opgegeven de letters: E H Z O H P E S Z M A B, en als onderwerp een bloemenbestelling, dan kan een der antwoorden luiden: Elbers, Haag. Zend onmiddellijk heliotropen, paardenbloemen en sneeuwvlokjes, zonder mand, adres bekend.

Dit is een gezellig, onderhoudend spelletje.

DE WRAAK VAN HET PAARD

nen komen, daar de kleermaker zijn sleutel onder zijn hoofdkussen had.

De kleine muizen begonnen te lachen en tikten met hunne vingerhoeden om de maat te slaan, en Simpkin snuffelde en miauwde maar aan de deur van den winkel, want geen een van de liedjes viel in haar smaak.

„Miauw! krab! krab!” Simpkin sprong op de vensterbank. De kleine muizen daarbinnen sprongen op en begonnen allen tegelijk met kleine, piepende stemmen te roepen: „Geen streng meer! Geen streng meer!” Zij deden de vensterluiken dicht en sloten zoo Simpkin buiten. Maar nog door de naden in de luiken kon zij het tikken van de vingerhoeden en de kleine muizen stemmen hooren, die zongen: „Geen streng meer! Geen streng meer!”

Ten laatste ging Simpkin in gedachten verzonken naar huis en vond den armen, ouden kleermaker zonder koorts en rustig in slaap. Simpkin sloop zoo zachtjes mogelijk naar binnen, nam een klein pakje uit den theepot en bekeek het in het maanlicht. Zij gevoelde zich, in vergelijking met die goede, kleine muizen zoo beschaamd door haar eigen slechtheid.

Toen de kleermaker in den morgen wakker werd, was het eerste wat hij zag op de gebloemde sprei, een streng van kerskleurige zijde en naast het bed stond de berouwhebbende Simpkin.

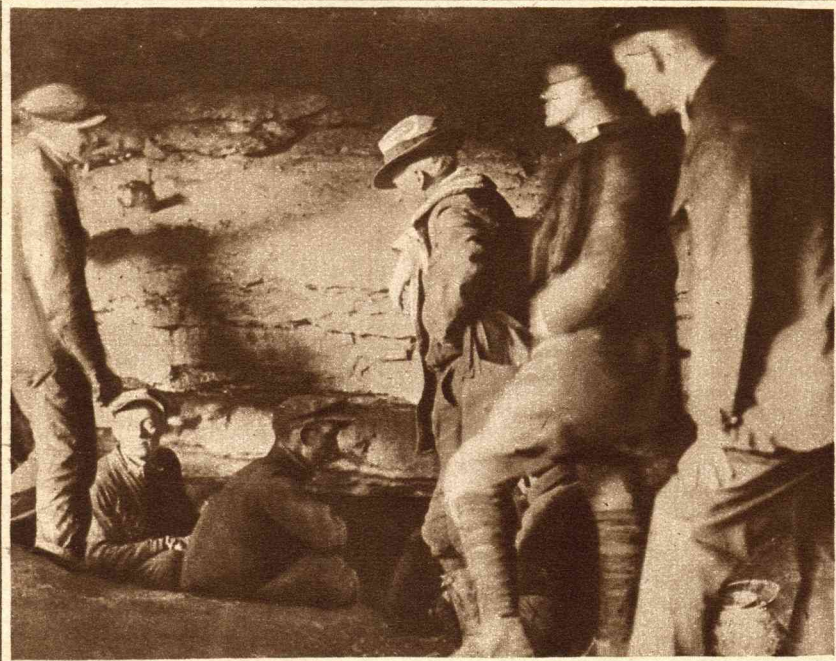
„Ach,” zuchtte de kleermaker, „ik ben nog zoo in de war, maar ik heb toch mijn streng zijde.”

Vrolijk scheen de zon op de sneeuw, toen de kleermaker opstond, zich aankleedde en met Simpkin, die vooruit holde, de straat opging. De spreuwen floten van de daken en de lijsters en roodborstjes, doch nu hunne eigen kleine geluiden en niet de woorden, die zij in den nacht gezongen hadden.

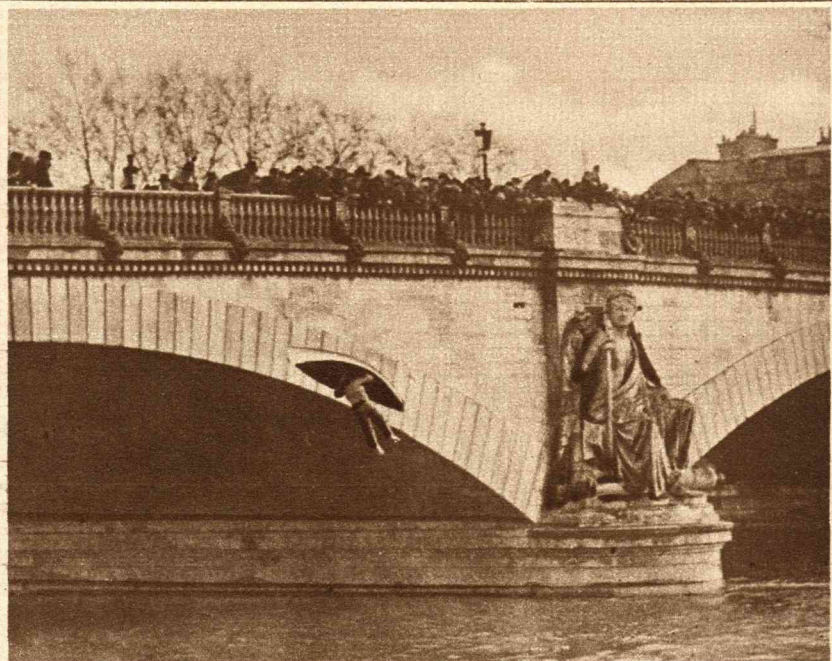
„Ach, nu is het Kerstdag morgen,” zuchtte de kleermaker, „en ik heb nu mijn streng zijde, maar geen kracht, noch tijd om één enkel knoopsgat te maken. Vanmiddag gaat de burgemeester van Gloucester trouwen, en waar is nu zijn kerskleurige jas.”

Hij opende de deur van zijn kleinen winkel in

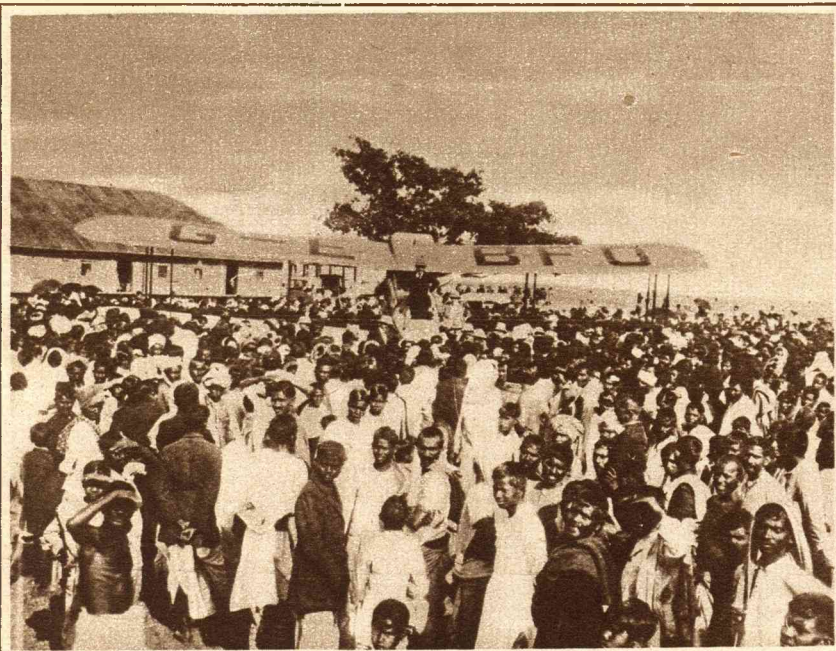
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

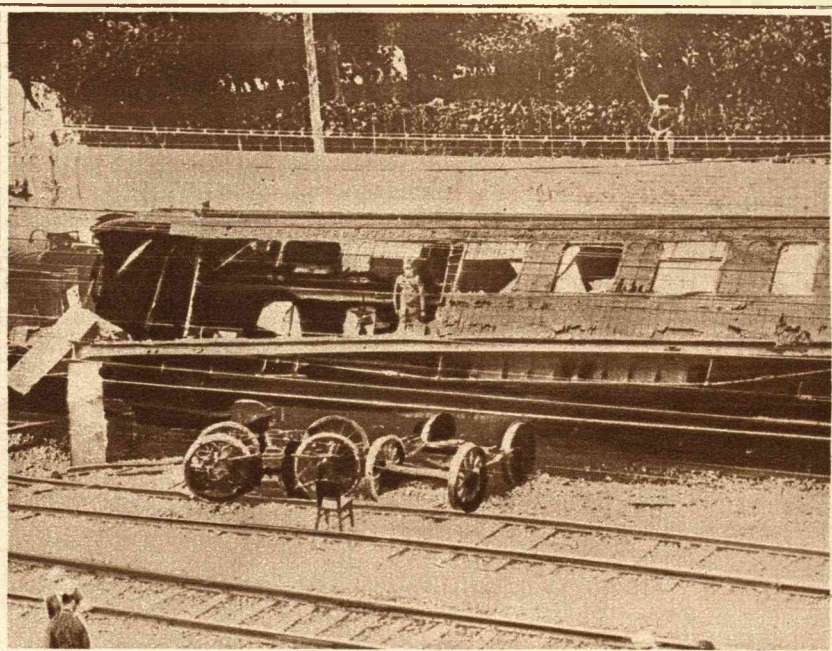
De werkzaamheden ter bevrijding van Floyd Collins, die in Cave City door een aardstorting van de bewoonde wereld werd afgesneden. Er moest een tunnel van 70 voet lang gegraven worden om hem te bereiken en meermalen stortte deze tijdens de werkzaamheden weer in. Toen men, na 14 dagen, Collins bereikte en hem bevrijdde, was hij zoo verzwakt, dat hij 's-avonds in het ziekenhuis overleed.

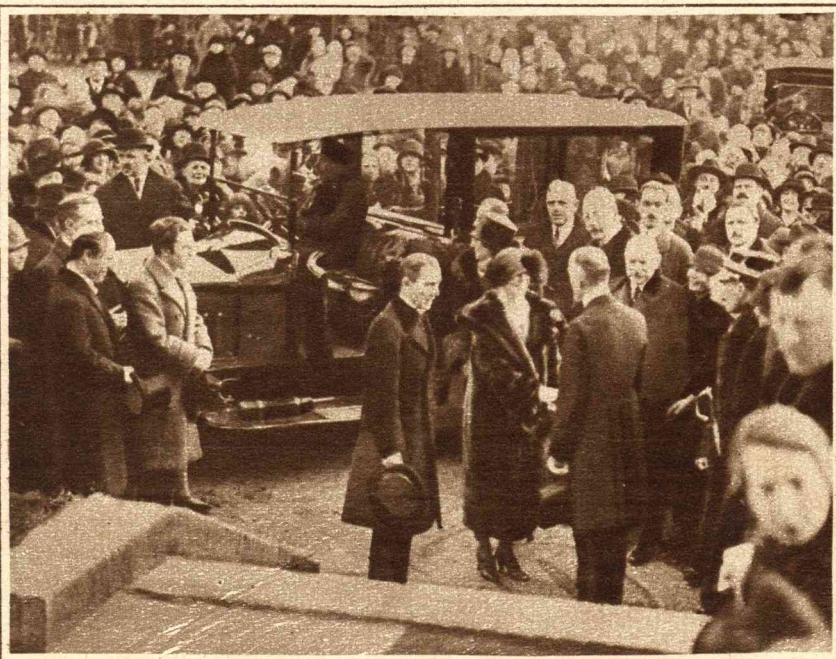
In een kano van Sydney naar Rome. Luitenant Smith, die het aangedurfd heeft om per kano van Sydney naar Rome te roeien, is te Parijs aangekomen. Om een weddenschap van 6000 dollar is hij daar, met zijn bootje, ten aanschouwe van duizenden, in de Seine gesprongen, waarop hij in de kano kroop en verder roeide.

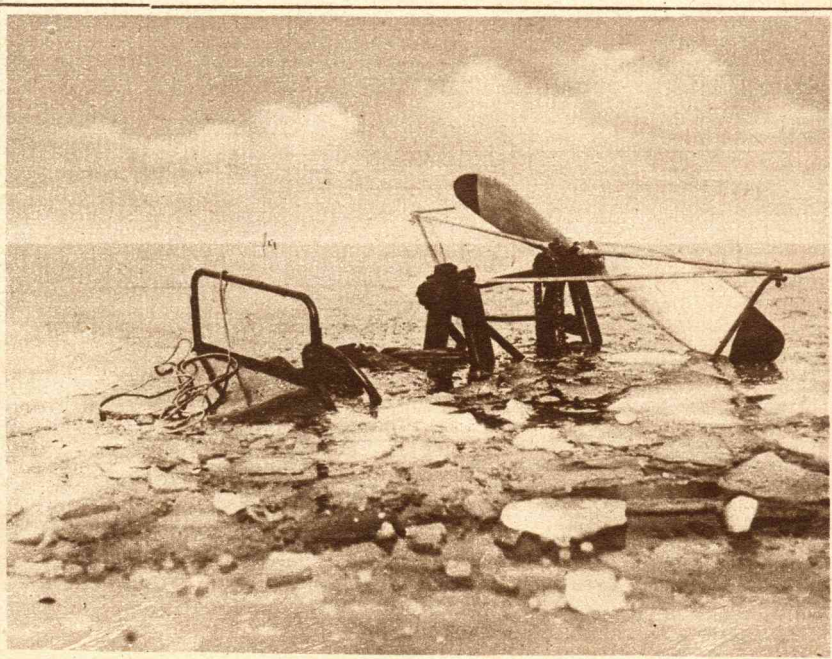
De vlucht van Cobham naar den Himalaya. Nadat de vlieger — op de foto staande in het toestel — te Jaipagaeri gedaald was, kwamen de Tibetanen, die nog nooit een vliegtuig gezien hadden, bij duizenden naar die plaats, om den wondervogel te bezichtigen.

Het ernstige spoorwegongeluk met den exprestrein Londen—Parijs—Rome bij Vasta Margherita Ligare in Italië. De vernielde restauratie-wagen, waarin twee personen den dood vonden en vele andere gewond werden.

Het bezoek van de Koningin der Belgen aan Antwerpen. De Koningin komt aan de Provinciale Huishoud en Landbouwschool aan, die zij met een bezoek vereerde.

Een door een luchtschroef voortbewogen auto is op de Shewsbury rivier in New Jersey door het ijs gezakt. De chauffeur en een meisje, dat in de auto zat, werden gered.

DE VROUW EN HAAR RIJK

DE TAILLE-LIJN.

Een groote mode-firma — alle mode-firma's zijn groot — schijnt een staatsgreep te willen uitvoeren: Zij wil de dames-taille weer op haar natuurlijke plaats brengen.

„Wel gezien,” heeft zij verklaard,” heeft Onze Lieve Heer nog zoo kwaad niet gedaan, wat hij gedaan heeft. Eva heeft vast niet haar eerste ceinture om haar knieën gedragen....”

Waar is, dat sedert eenige jaren de „lage taille” de meeste onzer vrouwelijke tijdgenooten in een soort wandelende tabakspotten veranderd heeft, zonder dat ze zich daarvan bewust zijn.

Naar de willekeur van een tyrannieke, eigendunkelijke, onlogische mode heeft in Parijs de daling van de taille der dames gelijken tred gehouden met die van den franc en in de landen met sterker valuta hebben de dames zich niet kunnen weerhouden, hare ceintures eveneens te brengen op ongeveer 50 c.m. boven Amsterdamsch peil.

Maar onze groote mode-firma heeft nu gedecreteerd met imponeerend gebaar:

„Dames, hóóg de taille!”

Nu, wat mij betreft: ik ben er verrukt over.

Maar toch bevangt mij een zekere ongerustheid. De mode gaat immers altijd van het eene uiterste in het andere over.... straks krijgen we weer de tailles uit den Directoire- en Keizer-tijd: de dames, die geen beenen meer hebben, krijgen er nu weer veel te lange!

DE ONDERKLEEDING ONDERWORPEN AAN... DE MODERNE JAPON.

Onder het nieuwe costuum van crêpe satijn, zeer nauwsluitend, met lange, nauwe mouwen, draagt men de dunste onderkleeding zonder strooken of volants, doch uitsluitend glad, om elke onnoodige dikte te voorkomen, ja, zelfs elke millimeter uit te sparen!

De lijn der platte cotelé-mantels is strak en recht. Vandaar dat de geheele onderkleeding aan dezen regel onderworpen is.

Er worden combinations gedragen van crêpe de chine of toile de soie, welke de simpele versiering hebben van eenige uit de stof getrokken draden aan hals en onderkant, soms ook in de taille.

Onder de combinations wordt het korte corset van batist of fijne dril gedragen, hetwelk het lichaam den noodigen steun geeft. De sluiting dezer bijna haleinloze corsets is meestal onzichtbaar en tusschen de stof gewerkt of bestaat uit een zijden veter welke om de heupen aangetrokken wordt.

Alles is van een minieme afmeting, daar iedere dikte uit den boze is onder de japon van crêpe satijn.

ANNIE M. M.

HUISHOUDELIJKE RAADGEVING.

Als ge de naaimachine gebruikt en deze niet goed werkt, de draad dikwijls breekt, losse steken maakt of het stiksel intrekt, is hiervan dikwijls de oorzaak te zoeken in de spanning van den draad of in een afwijking der machine-naald. Men lette er goed op, dat de draad op de goede manier in de naald is gestoken, dat de naald niet krom of de punt niet stomp is. Ook kan het, dat de naald voor de te verwerken stof te dik en de draad te dun is of omgekeerd.

De spanning van den draad mag niet te strak of te los zijn. Ook moet de naald recht staan en stevig in de opening bevestigd zijn.

Zeer ten voordeele der machine is het, deze gere-

geld te onderhouden, te zorgen dat zij steeds stofvrij blijft, zoodat geen stofdeelen zich tusschen het mechaniek plaatsen en dat zij zoo nu en dan geolied wordt. Het beste is, uitsluitend goede machine-olie te gebruiken en daarvan enkele droppels in de functioneerende onderdeelen te laten loopen.

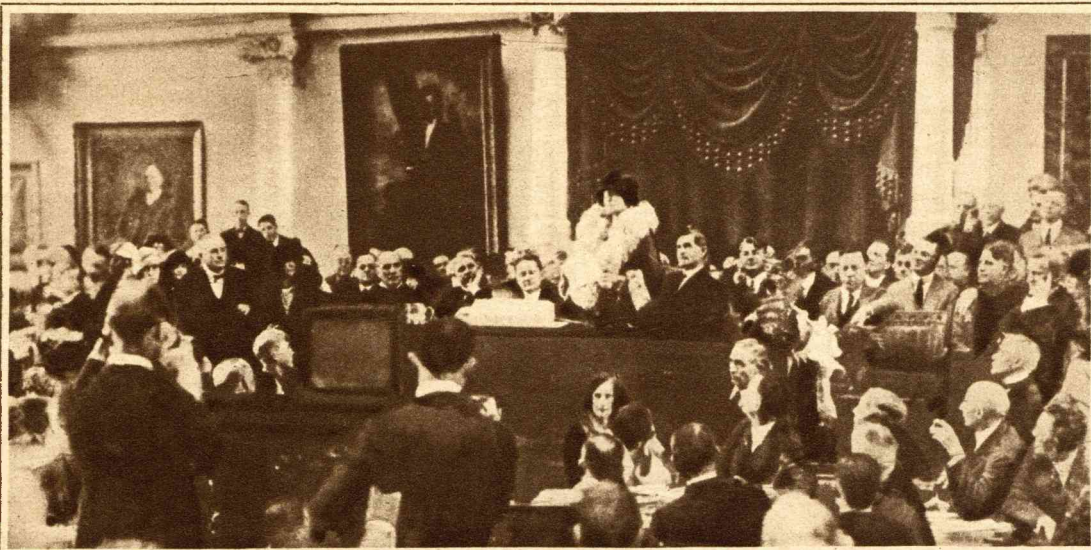
A. M. M.

ONHEBBELIJKE KINDEREN.

De vraag, waarom kinderen onhebbelijk zijn, houdt niet alleen ouders en opvoeders bezig, maar ook de rechtsgeleerden, die in den laatsten tijd in voortdurend grotere mate te maken hebben met misdrijven en wetsovertredingen van jonge menschen.

Men is geneigd aan te nemen, dat door kinderen gepleegde misdrijven niets meer zijn dan sterker vormen van de algemeene onhebbelijkheid, en niet kunnen worden verklaard uit een bijzonder misdadigen aanleg van het kind. De misdrijven en de onhebbelijkheden van kinderen zijn hoofdzakelijk het gevolg van verkeerd geleide instincten.

De psycholoog Walter Gallichan brengt voor deze laatste stelling een aantal voorbeelden te berde.

Naar men weet, werd Mevr. Ferguson tot eerste vrouwelijk gouverneur van Texas gekozen. Onze foto toont haar bij hare eerste rede in het Kapitol te Austin (Texas. V. S.)

Zoo verminderde in Chicago door de opening van een groote openbare speelplaats het aantal processen voor de jeugdrechtbanken in één jaar met 33%. In verbeteringsgestichten, waar men de normale instincten der jeugd vrije speelruimte laat, wordt het aantal der ten slotte verbeterde kinderen op 80% geschat. Te Birmingham bedroeg het aantal kinderen, die wegens voetballen op straat voor de rechtbank kwamen, 132, terwijl 64 kinderen wegens slecht gedrag werden gestraft. Deze overtredingen waren zonder twijfel het gevolg van te weinig bewegingsvrijheid van de jeugd, en toen er voldoende speelplaatsen waren ingericht, verdwenen die overtredingen geheel en al.

Bij de Engelsche jeugdrechtbanken is de voornaamste misdaad, waarvoor jongens beneden de 15 jaar gestraft worden, diefstal. Bij de meisjes boven 14 jaar is het voornaamste misdrijf zwerven zonder middel van bestaan. Gevallen van bedrog komen bij beide geslachten tijdens de kindsheid vrijwel gelijkmatig voor.

Al deze botsingen met de wet zijn echter slechts op zichzelf staande gevallen van die verschijnselen der „vlegeljaren”, welke men bij jongens en meisjes waarneemt, en die verkeerde neigingen kunnen door doeltreffende behandeling worden

veranderd in deugdelijke eigenschappen. Men neemt te gemakkelijk aan, dat een kind niet oppassen wil, terwijl het slechts wenschte, de in zijn ziel bewegende drijfveren op de een of andere wijze tot uiting te brengen. Het geheim, om de onhebbelijkheden der kinderen te onderdrukken bestaat hierin, dat men hun slechte en onmaatschappelijke instincten zoo verandert, dat zij nuttig worden voor de maatschappij. De geheele jeugdbeweging, die zich richt op tochten maken en spelen, op sport en onschuldige vrolijkheid, is een middel, om de jeugdige energieën op den goeden weg te brengen.

Natuurlijk zijn er ook kinderen, die uit lichamelijke of geestelijke oorzaken onhebbelijk zijn, maar zij moeten bij den dokter en niet bij den politieagent en den rechter gebracht worden.

Veel onhebbelijkheid bij kinderen wordt ook hierdoor veroorzaakt, dat men hen voor den gek houdt of met hen spot. Dat doet bij de kinderen een gevoel van vernedering en minderwaardigheid ontstaan en geeft hun aanleiding door dwaze streken of anderszins te laten zien, wat zij kunnen of uit trots datgene te doen wat niet behoortlijk is.

VISCH-BEIGNETS.

Is de schelvisch erg klein, dan kan men van een paar visschen visch-beignets maken. Men kookt de visch, haalt er al de graten uit en maakt ze fijn.

Men maakt dan een massa van de visch met 1 ei, 1½ lepel boter, 4 à 5 lepels bloem, ½ kopje melk, peper, zout en nootmuskaat en wat peterselie, alles goed door-eenmengen. Dan neemt men telkens een eetlepel vol, rolt die in beignetvorm en haalt ze door geklopt eiwit en daarna door paneermeel. Ze worden dan gebakken in kokend heete boter, of half boter, half plantenvet.

PANNEKOEK à LA KRASNAPOLSKY.

Bijzonder lekkere pannekoeken bakt men op de volgende wijze.

½ pond bloem, ½ L. melk, 4 eieren, 'n beetje zout.

Men mengt de bloem en het zout en de melk dooreen. Langzaam de melk toevoegende en goed roerende, zoodat men 'n mooi glad deeg krijgt zonder klontjes. De eieren klopt men 7 minuten met twee vorken en doet die dan ook al roerende bij de massa. Dan laat men alles ½ uur staan. Men bakt dan in goede boter de koeken aan beide kanten bruin, vlak vóór ze gebruikt worden. Uit de bovengenoemde hoeveelheid kan men 6 mooie, groote koeken bakken.

WEET GE.

Weet ge.... dat ge kinderen niet moogt laten schrijven met één elboog op tafel de ééneschouder zal dan hooger groeien dan de andere.

Weet ge.... dat oude lakschoenen weer opknappen door ze te wrijven met een zachte lap met een beetje terpentijn.

Onze Specialiteit:

POLKA KNIPPEN EN KAPPEN

Dames Haarwassen en

Onduleeren f 1.25

Onduleeren en Kappen . . - 0.75

Haarverven - Manicure - Massage

MAISON BOLTEN

Kalverstraat 177, 1ste Etage.

Abonnementen speciale prijzen.

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

Neem een lucifersdoosje en maak de huls daarvan los op de plaats waar het geplakt is. Buig het uit elkaar en zet het met de twee zijkanen op tafel, zóó, dat het een soort tunnel vormt, waar het doosje zelf gemakkelijk doorheen geschoven kan worden. Plaats nu het doosje achter het als tunnel opgestelde hulsje en vraag de aanwezigen het doosje door de tunnel te blazen.

Natuurlijk lukt het hun niet, want met het doosje blaast men ook de huls weg.

Het gaat alleen, wanneer men de hand achter het doosje houdt en dóór den tunnel heen tegen

de hand blaast; de van de hand teruggekaatste lucht zal dan het doosje voortdrijven.

Den eersten keer lukt het u nog niet, probeert u het maar eens en vermaak er uw gezin mee.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourso 60 ct.)

De gewezen Zweedsche minister-president Branting is deze week overleden.

Een vrolijk groepje carnavals-vierders, door onzen fotograaf in Venlo, waar het carnaval nog op straat gevierd wordt, gekiekt.

De industrieel Ritter te Washington, die 3 miljoen dollar schonk aan 't fonds zijner employé's.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

■ Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen ■
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Dit is het nieuwe

**Perfected
EVERSHARP**

metgezel van de
WAHL PEN

SLECHTS één draai aan den dop en de potloodstiften, ter vulling, zijn voor het grijpen — de illustratie toont het duidelijk aan. Dit is één der vele voordeelen van het nieuwste Eversharp vulpotlood.

Het laatste model Eversharp vulpotlood kan niet verstopt raken. Bovendien is het 't vlugst vulbaar potlood, slechts bestaande uit 7 onderdeelen.

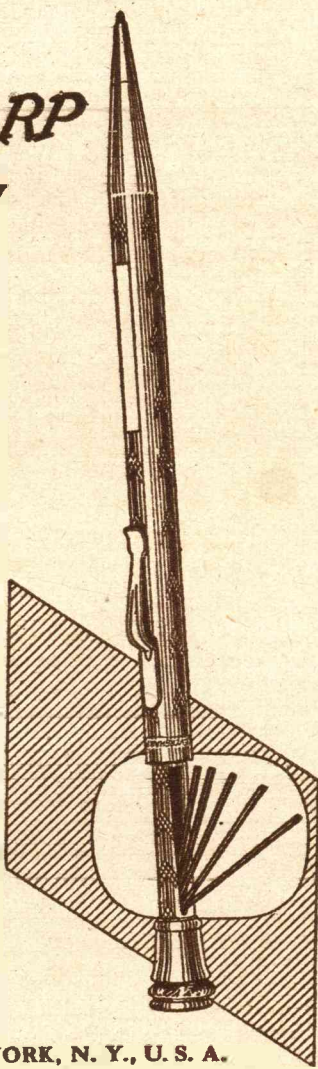
Gegarandeerd wordt, dat het Eversharp vulpotlood, bij doelmatig gebruik, steeds goed zal blijven functionneeren.

Alom verkrijgbaar
en bij de Importeurs

**BLIKMAN & SARTORIUS
AMSTERDAM.**

Let op den naam Wahl-Eversharp
op het potlood.

THE WAHL COMPANY, NEW YORK, N. Y., U. S. A.

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

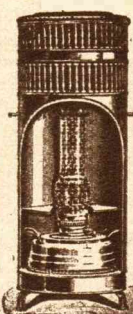
Bezuinigen

is het slagwoord van onzen tijd. Voor den zakenman zijn er verschillende wegen, die naar dit doel kunnen voeren. Een daarvan is zeer zeker dat hij zijn advertentie's plaatst in die bladen, waarvan hij kan veronderstellen dat zij geregeld door een koopkrachtig publiek worden gelezen.

**DE STAD
AMSTERDAM**

is zulk een blad.
HET VERZEKERT SUCCES

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

Togal

...geneest U verrassend snel van

**Rheumatiek | Ischias
Verkoudheid | Griep
Slapeloosheid | Jicht
Influenza | Spit
Hoofd- en Zenuwpijn**

Genezing en onschadelijkheid gegarandeerd.

Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten f 0.80 en f 2.—.

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA**

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

GELDERSCHE ROOKWORST

en dan met het loodje

ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

INTEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.65 per drie maanden 1) f 0.12 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand intekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N.Z. VOORBURG WAL 57-59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

Adverteert in „De Stad”

Energieke, welbespraakte en solide

Advertentie Acquisiteurs

die wenschen te werken voor eenige groote weekbladen met zeer beteekenende oplagen, gelieven te schrijven onder No. 3537, aan het bureau van dit blad.

DE LAATSTE BLADZIJ

LIEVER GEEN PREEK.

De dominé was op reis geweest en bij zijn terugkomst informeerde hij bij den koster, of alles goed gegaan was met zijn plaatsvervanger. „Nou,” zei de koster, „den eersten Zondag heeft dominé heel lang gepreekt en toen zei hij, dat hij zou ophouden omdat 't in de kerk zoo koud was.”

„En heb je toen gezorgd, dat het den tweeden Zondag goed warm was?”

„Toen heb ik de kachel maar heelemaal niet aangemaakt, dominé.”

O ZOO!

Meneer Jansen wilde het coupé-raampje open hebben, omdat 'n mensch toch behoefte had aan frissche lucht en meneer Klaassen wenschte het raampje dicht, omdat 'n mensch zoo spoedig kou vat om dezen tijd van 't jaar.

„Onzin!” zei meneer Jansen. „Denk eens aan onze voorvaderen. Die waren niet bang voor 'n tochtje. En dat waren krachtige flinke kerels!”

„Jawel,” zei Klaassen. „Krachtige, flinke kerels, moet u noodig zeggen! Is d'r ook maar eentje van in 't leven gebleven?”

DE LAATSTE.

Vrouw, een nieuw hoedje op haar vingers balanceerend: „Kijk, man, dat is de laatste mode!” Man (somber): „Ja, dat zeggen jelui altijd, maar de volgende maand komt er steeds weer een!”

MODERN.

„O, Marie, ik heb tegenwoordig toch zoo'n uitstekende keukenmeid. Ze ontwikkelt al mijn foto's!”

GETROEFD.

Zij: „Neen, George, ik houd wel van je, maar ik kan nooit je vrouw worden.”

Hij (uit de hoogte): „Zoo! — Nu, er zijn nog wel anderen.”

Zij: „Juist. Vanmorgen heb ik mijn hand aan een van hen geschonken.”

MERCURIUS'
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
Singel 383 - Amsterdam - Telefoon 47400
Schrijfmachine Linten f1.— p. stuk.

MONTENEGRIJNSCHE SPREEKWOORDEN.

Ieder meent, dat zijn ezel harder loopt dan eens anders paard.

Hoe grooter het hoofd, hoe zwaarder de hoofdpijn. Een ons verstand is beter dan honderd pond bijstand.

De mensch zij harder dan een steen, maar hij is brozer dan een eierschaal.

De gesloten hand vangt geen vliegen.

Uit zwarte aarde groeit wit meel.

Bid tot God, maar roei naar den oever.

VOOR PLEIZIER UIT.

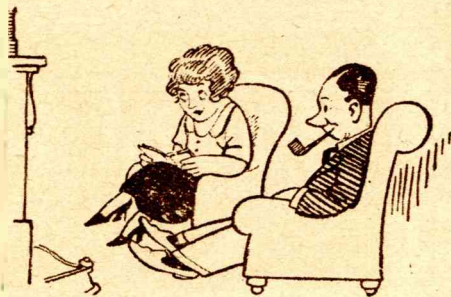
Reiziger: „Maar, conducteur, wij zitten al als gepakte haring en je duwt er altijd nog maar meer menschen in.”

Conducteur: „Ja, er moet nu in de coupé wat er maar in kan — het is een pleizier-trein.”

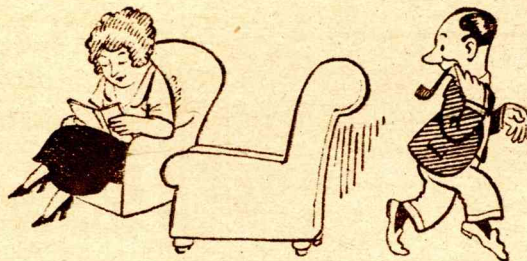
ONDER VRIENDINNEN.

Amelie: „Onlangs is, juist vóórdat de trein vertrekken zou, een officier bij mij in de coupé komen zitten — een alleraardigst mensch. Helaas, het volgend station stapte hij al weer uit.”

„Natuurlijk! Eerder kon hij niet!”

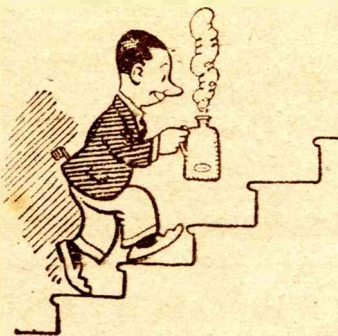
Al elf uur? Ik moet de warmwaterkruik in het bed leggen.

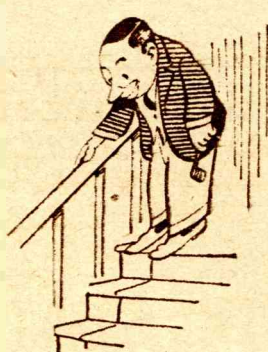
Eerst nog even dit hoofdstuk uitlezen, even nog maar.

Wat zal ze dat prettig vinden.

Een aardige verrassing voor haar.

Emmy, kijk eens wat ik gedaan heb!

Als je toch bezig was, had je beter gedaan er meteen ook maar de kurk op te doen.

(Tit Bits.)

EEN RAADSELTJE.

Ze waren elkaar aan 't raadseltjes opgeven. Zij was schoon, en zocht naar een aardigen man, hij ook niet onaardig. Hij zei:

„Denk eens aan iets.”

„Ik heb 't.”

„Is 't dichtbij?”

„Ja.”

„Is 't lang?”

„Neen.”

„Is 't wit?”

„Neen.”

„Is 't rood?”

„Ja.”

„Ha! Heeft 't een mond?”

„Ja.”

„Een grooten?”

„Ja.”

„Een aangenaam spreker?”

„Neen.”

„Ah! Je moet er zóó nou niet over oordeelen. Houdt u er van?”

„Nu niet zoo bijzonder.”

„Zou u er niet om geven, als u 't nooit meer zag?”

„Neen.”

„Zou u niet denken, dat u er ooit wat meer van zou kunnen houden?”

„Neen.” (Gelach.)

„O! Nu, dan denk ik, dat ik maar moet gaan.” Hij staat op en zij loopt hem achterna.

„O, mijnheer Link, ga nu niet heen! U was 't niet: 't was de brievenbus daar aan de overzijde der straat.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f1.75
Prima keukens. Matige prijzen.

BOOSAARDIG.

Rentenier tot barbier, die een dag later dan gewoonlijk komt: „Het is hoog tijd, dat u komt. Ik zie er als een stekelvarken uit!”

Barbier (gemoedelijk): „O, weest u onbezorgd; de stekels zullen we gauw weg hebben!”

ONNOODIG.

„Heb jij wel es van 'n dagboek gehoord?” informeerde de eene vagebond bij den anderen.

„Dagboek? Wa's dat voor 'n ding?”

„Da's 'n boek, waar je alles in opschrijft wa' je doet.”

„Nou zeg — da' doet de pelissie toch ommers voor me!”

GEEN BLIJDE TERUGKOMST.

De lastige, knorrige vrouw van een ouden boer was er op zekeren dag vandoor gegaan en dit nieuws verspreidde zich als een loopend vuurtje door het dorp. 's Avonds kwamen de naaste burenen naar den boer, die voor de deur van zijn hoeve een pijpje zat te rooken.

„Ik beklaag je van harte, hoor Teun,” zei een der burenen.

Teun zuchtte.

„Heb je dan al gehoord, dat ze teruggekomen is?”

WAARSCHIJNLIJK.

In het park trok een ruiter de aandacht, wiens paard, na een klein eindje te hebben geloopt, telkens weer een poosje stil stond.

„Is het paard ziek?” vroeg een voorbijganger.

„Niet dat ik weet.”

„Wat scheelt hem dan?”

„Niks, maar hij

is zoo bang, dat ik

„hu!” zal roepen

zonder dat hij 't

hoort, dat hij tel-

kens even stil blijft

staan om te luis-

teren.”

WAAROM?

„Waarom bent u met moes getrouwd vader?”

„O—ben jij daar ook al verbaasd over?”

HIJ WIST HET.

„De tijd zal komen,” zei de spreker, „dat de vrouwen het loon van den man zullen krijgen.”

„Ja,” piepte een dun stemmetje uit het publiek, „aanstaande Zaterdag!”

DAT IS NIETS

GEBS. PRINS
— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.
Bilderdijkstr. 68 b/d Clerqstr.
Tolstraat 93 b/d v. Woustraat
— AMSTERDAM —